



FF 5047

ALAPÍTVÁ 1951

közgazdász

MAGYARORSZÁG LEGRÉGEBBEN MEGJELENŐ FELSŐOKTATÁSI LAPJA

LV. ÉVFOLYAM 6. SZÁM | 2014. OKTÓBER



**MAGYARI-
INTERJÚ**

6 Sipos Pál
nyomában



CSODAKÁVÉ

10 Ettől pörögni
fogsz



**DR. BOD PÉTER
ÁKOS**

14 A devizahiteles
bankperekről

ARCoskodás



Rövidhírek

MAZÁN BARNA

VEZÉRIGAZGATÓT DÍJAZOTT EGYETEMÜNK

A Citi Magyarország vezérigazgatója, Aftab Ahmed vehette át a Budapesti Corvinus Egyetem Gazdálkodástudományi Karának idei Pro Facultate Díját. Az elismerő kitüntetést szeptember 18-án, a kar diplomaosztó rendezvényén Dr. Rostoványi Zsolt, az egyetem rektora, Dr. Zoltayné Dr. Paprika Zita, a Gazdálkodástudományi Kar dékánja és Dr. Fiáth Attila, a Vállalkozások Pénzügyei Tanszék docense adták át a vezérigazgató úrnak. Dr. Fiáth Attila beszédében megköszönte Ahmed úrnak, hogy rendszeresen megosztja a diákokkal vezetéssel kapcsolatos tanácsait, tapasztalatait, ezzel is segítve az ő szakmai és személyes fejlődésüket.

AZ EGYETEM GÖRBE TÜKRE

„Görbe tükör 1989” néven kiállítás nyílt szeptember 15-én egyetemünkön, amely rendszerváltás korabeli politikai karikatúrákat mutatott be a kommunizmus bukásáról. A kiállítást Balatoni Monika, a Külgazdasági és Külügyminisztérium

kulturális diplomáciáért felelős államtitkára és Dr. Rostoványi Zsolt rektor nyitotta meg. A karikatúrák – köztük az amerikai WittyWorld International című magazin és évkönyv munkái – szeptember végéig voltak megtekinthetőek az E épület második emeletén. A vándortárlat következő állomása a Miskolci Egyetem volt, ahol október 10-ig lehetett megtekinteni a műveket.

ÜZENT AZ OHA BARROSÓNAK

Nyílt levélben fejezte ki aggodalmát a magyar felsőoktatás helyzetéről az OHA (Oktatói Hálózat), amelyet José Manuel Barroso-nak, az Európai Bizottság leköszönő elnökének címeztek. A portugál politikust szeptember 11-én avatták díszdoktorrá egyetemünkön, ekkor adta át levelét a magyar felsőoktatásból álló szervezet. Ebben arra kéri Barroso urat, hogy lépjen fel minden olyan esetben, amikor a magyar kormány „európai értékekkel szembemenően cselekszik”.

PREZI? KEZDHETI!

A Budapesti Corvinus Egyetem Központi Könyvtára „Most mutasd

meg! – a Prezi” néven tréninget indít októbertől. A jelentkezők 30 perces előadás keretében sajátíthatják el az egyre népszerűbb internetes prezentációkészítő szoftvert, a Prezi.com alapjait. A tréningre több időpontot is meghirdettek, az utolsót december 2-ára. A képzéseket – melyekre név és e-mail cím megadása után bárki jelentkezhet – a könyvtári oktatóteremben tartják meg. A tréning elérhető angol nyelven is, jelentkezni pedig a lib.uni-corvinus.hu oldalon keresztül lehet.

ISMÉT A LEGJOBBAK KÖZÖTT

Az Eduniversal Best Masters Ranking 2013–2014 listáján a Budapesti Corvinus Egyetem Vidékfejlesztési Agrármérnök MSc szakja a 24. helyezést érte el. Európai intézmények közül csak három előzött meg minket (két francia és egy horvát), ami jól mutatja, hogy a régióban abszolút a legjobbak közé tartozunk. A listán egyébként többek között olyanok szerepeltek, mint az ESSEC, a University of California – Berkeley, a Cornell University vagy éppen a University of British Columbia.

TÖRÖK ÁRON DÍJNYERTES PÁLINKAKUTATÁSA

Török Áron nyerte el a Német-Magyar Társaság a Német Szövetségi Köztársaság által meghirdetett Wolfgang Kessler agrárkutatói díjat PhD kategóriában. Dolgozatának címe: Hungarikumok – Magyarország földrajzi árujelzői; Az eredetvédelem szerepe a XXI. századi mezőgazdaságban és élelmiszertermelésben – a pálinka példájának tanulságai.

A NEMZETKÖZI TANULMÁNYOK INTÉZET LEGÚJABB „BÚTORDARABJA”

A 2014/2015-ös tanévtől kezdve a Nemzetközi Tanulmányok Intézetben is működik a Jean Monnet Chair. A francia politikusról elnevezett program 1989-ben indult többek között azzal a céllal, hogy elismerje az európai integrációhoz kapcsolódó tanulmányok területén végzett kimagasló oktatási és kutatási teljesítményt. Az Európai Bizottság e szempontok figyelembe vételével találta méltónak egyetemünk docensét, Kengyel Ákost a Jean Monnet Chair birtoklására.

„Az EU mi vagyunk”

SÜLE ANDRÁS

A kelet-közép-európai országok integrációjáért, a tudományos kutatás összehangolásáért és az egységes Európáért tett erőfeszítéseikért szeptember 11-én egyetemünk szenátusa díszdoktorrá avatta José Manuel Barrosót.

Székfoglalójában az Európai Bizottság leköszönő elnöke külön kiemelte, hogy mindhárom magyar EU-biztos intézményünk hallgatója volt. Mint fogalmazott: „az itt elsajátított szakértelmük jól szolgálta őket”. Reményét fejezte ki az iránt, hogy a corvinusos hallgatók továbbra is aktív polgárai lesznek a magyar és az uniós közéletnek.

Hangsúlyozta, hogy a tíz évvel ezelőtti csatlakozási hullám a Nyugat és Kelet újraegyesítése volt, amely egész Európáé vált. Elismerve, az elmúlt ciklus rengeteg kihívással és nehézséggel járt, de úgy érzi, ezek mind csak megerősítették az Uniót. Az integrációs folyamatról beszélve közölte, hogy nem az uniformizáció a végcél, hanem „egység a sokféleségben”. Szerinte az európai országok összefogva nagyobb



erőt képviselnek a nagyvilágban. Barroso úgy látja, hogy éppen ezért a bővítések egyben az integráció mélyítésével is járnak.

„Az Európai Unió nem csupán Brüsszel vagy Strasbourg, a Bizottság vagy a Parlament vagy bármilyen más európai intézmény. Az Európai Unió mi vagyunk” – mondta a Bizottsági Elnök. A nemzeti érdekek érvényesítésének legjobb módszere Barroso szerint, ha az Uniót nem egy idegen hatalomként kezeljük, hanem részt veszünk benne. A Corvinus legújabb díszdoktora az integráció sikeréhez szükségesnek tartja, hogy az EU-projektet mindenki a sajátjának érezze; hogy segítsen kijavítani, ami nem tökéletes, miközben tiszteletben tartja, amit évtizedek áldozatos munkájával létrehozta.

Szeptemberi kényszerszünet

KELEMEN LUCI

A Közgazdász szeptemberi számát, illetve a Corvinus Hallgatói Média Központ egyéb termékeit a szerkesztőségen kívül álló okokból nem tudtuk megjeleníteni – az egyetem nyomdai partnerével kapcsolatban támadtak adminisztratív nehézségek. A szeptemberi lapszám néhány anyagát a mostani kiadásban is szerepeltetjük, ezeket leszámítva azonban teljesen új a tartalom: a nyomtatásban meg nem jelent kiadást online, az issuu.com/corvinusmedia oldalon találhatja meg a közönség.



EXXON MOBIL
EXXON MOBIL BRANDS



More energy. Fewer emissions.
It takes the brightest minds
working together.

Are you ready to help us take on the world's
important energy challenges?

Are you interested in working for
ExxonMobil in Hungary?
We have opportunities for you!

Application has never been easier.
Open your web browser and apply
on-line at exxonmobil.hu for a job
of your interest. Complete your
profile and keep it updated with
any changes on-line.

Find out more at exxonmobil.hu



ExxonMobil Brands

Dárdait döftek Pintér szívébe

▲ KELEMEN LUCI

Már kinevezésekor biztos voltam benne, hogy Pintér Attila nem a fantasztikus menedzseri tehetsége miatt, hanem abszurd nyilatkozataival és unortodox ötleteivel fog újra és újra a hírekbe kerülni. Egy szó, mint száz, igencsak nyilvánvaló volt számomra, hogy nem ő fogja kivezetni a futballválogatot a sötét alagútból, ahol lassan már harminc éve tanyázik.

Szórakoztatónak szórakoztató volt, az egyszer biztos – ennek tekintetében igazából hiányozni is fog a kommunikációs tréningek veteránja. Elvégre ki más dicsérné meg egy olyan játékost a sajtótájékoztatóján, aki még csak pályára sem lépett?

Persze nem szabad elfelejtenünk azt sem, hogy a beszédkézség, mint olyan, fontosabb szempont ám a futballban, mint amilyenek „az orrodát is tisztácsa” és hasonló sztereotípiák alapján gondoljuk – főleg, ha az edző-

ról beszélünk. A taktikai elképzelések igencsak absztrakt dolgok, átadásuk mindenképpen igényel egyrészt kommunikációs, másrészt némi pedagógiai érzéket. A jelek szerint Pintér – minő meglepetés – mindkettővel hadilábon állt. Még ha lettek is volna jó ötletei – a tolódasos védekezést, az összetartásokat és a különös formációt az észak-írek ellen biztosan nem tennék ebbe a kategóriába –, akkor is elveszték volna két mormogás és három öö-zés között.

Humoros, már-már örkényi kapitánysága azonban futballszakmai szempontból – tekintve, hogy el sem kellett volna kezdődnie (elvégre külföldi edzőt kerestek) – nem érhetett véget túl korán. Dárdai ideiglenes kinevezése mindenképpen előrelépés, mondjon bármit is a drága Bognár úr – sőt, már csak azért is jár a pluszpont, mert én örömmel veszem a magyar edzőszakma „szembeköpését”. Persze tény, hogy jelenlegi tapasztalatával még nem alkalmas a permanens pozícióra, de egyetérték azokkal, akik szerint német



Át kell szervezni a játékunkat, rendet kell tenni a fejekben.

közegben utánpótlás-csapatot edzeni többet ér, mint az NB1 gladiátoraival foglalkozni.

Az új szövetség ezen a három meccsen igazából nincs veszítenivalója: beugróként szerepel, amolyan edzői vészkapusként, egy nehéz meccsel kezd, és a harmadik találkozót után nagy valószínűséggel megy is vissza Németországba. Ott kint nem fogják a rovására írni, hogy vészhelyzetben besegítve rossz eredményeket ért el egy aluteltjesítő csapattal.

A nyilatkozatai egyébként egészen biztatóak voltak, olyan ember benyomását keltette, aki valamennyire képben van. Nem csak a nemzetközi

focivilágot tekintve, hanem egyébként is: szeretné elkerülni, hogy rajta is nevésszen a fogatlan ember a videóban. Valószínűtlennek érzem, hogy a jelenlegi játékoskerettel képes lenne kiemelni a magyar nemzeti tizenegyet a kelet-európai mocsárból, főleg a mostani védőállománnyal.

Különben is, már egy jó ideje csak nevetni érdemes a válogatotton, nem reménykedni benne – mikor volt utoljára váratlan győzelmük tétmeccsen, ami számított is, Csank alatt? – de azért mégis, talán mégis, nem igaz? (Nem, valószínűleg most sem.)

Magyar sikerek és corvinusos arany az egyetemi evezős VB-n

▲ SÜLE ANDRÁS

Két arany- és két ezüstérmét nyertek hazánk sportolói a szeptember 12. és 14. között lezajlott egyetemi evezős világbajnokságon. A Franciaország északi partjainál, Gravelines kisváros közelében megrendezett rangos eseményen 33 ország 335 sportolója vett részt. A nemzetközi mezőnyben jól teljesítettek a magyar sportolók, számos sikernek örvendhettünk.

Az egyetemünk színeiben induló Pétervári-Molnár Bendegúz a normál súlyú egypárevezősök kategóriában a dobogó legfelső fokára léphetett. A harmadéves Kereskedelem és marketing szakos tanulót edzőapja, Molnár Zoltán készítette fel a megmérettetésre.

Az idén ergométeren Európa-bajnoki címet is szerző versenyző világszinten is könnyedén győzedelmeskedett. Az előfutamon folyamatosan vezetett, így egyenes ágon jutott be az A-döntőbe. Kiváló rajttal, rögtön az élre állva, folyamatosan húzott el vetélytársaitól, négy és fél másodpercet ráverve a második Adam Wicenciakra.

Hasonlóan jó teljesítményt nyújtott Simon Béla (Nyugat-Magyarországi Egyetem) és Juhász Adrián (Széchenyi Egyetem), akik a normál súlyú kormányos nélküli kettesek között szereztek aranyérmeket.

Szintén fényes ezüstérmekkel jutalmazták Matyasovszki Dánielt (Szegedi Tudományegyetem) könnyűsúlyú egypárban, illetve Csepregi Gábort (Nemzeti Közsportoló Egyetem) és Galambos Pétert (Óbudai Egyetem) könnyűsúlyú kétpárban.

A három egyetem (SZTE, NYME, SZE) diákjait is tömörítő férfi normál súlyú kormányos nyolcas szoros versenyben éppen, hogy csak lecsúszott a B-döntő elsősegéről.

A csapat így a 8. helyen zárt. A hölgyek között a Bálint Sárából (SZTE) és Polivka Dórától (BME) álló könnyűsúlyú kétpárevezős egység összességében a 11. legjobb lett.

Az éremtáblázaton hazánk a britek és a lengyelek mögött a harmadik helyet csípte el, megelőzve a házigazda franciákat. A következő egyetemi evezős világbajnokságra a lengyelországi Poznańban kerül sor 2016-ban.

Pénzeső a futballvilágban

▲ KELEMEN LUCI

Rekordokat döntöttek az átigazolási piacon a nemzetközi futballvilág nagyjai: csak az angol Premier League-ben több mint 835 millió fontot (körülbelül 325 650 000 000 forintot!) költöttek játékosvásárlásra. Ez a hatalmas összeg, bár kellően nagy szelete a tortának, csupán egyetlen ország egyetlen bajnokságának kiadásait jeleníti meg: a többiek nagyjából még egyszer ennyit dobtak a közösbe.

A spanyol La Liga csapatai 425 millió fontnak megfelelő összeggel járultak hozzá a nyári cirkuszhoz, a Serie A-ban pedig „mindössze” 260 milliónyit költöttek erősítésekre, felülmúlva ezzel a német Bundesliga 250 millió és a francia Ligue 1 százmillió fontos vásárlásait.

Ténnyé nemesült közhely, miszerint a futball ma már legalább annyira üzlet, mint sport: a vitathatatlan számadat ráadásul még csak nem is feltétlenül jelent felelőtlen költségezt.

A pénzügyileg e téren élenjáró Premier League-ben egyre többet és többet kapnak a csapatok a televíziós közvetítésekért (és a pénzék elosztása sokkal igazságosabb, mint Spanyolországban, ahol a két nagy csapat aránytalanul nagy összegeket kap a többiekhez képest), de ugyanígy növekednek a jegybevételek, illetve a merchandisingból szerzett anyagi források is.

Ettől még azonban a játékosok árának elképesztő mértékű inflálódásától sem szabad eltekintenuk: a kilencvenes évek elején Roberto Baggio nyolcmillió fontnak megfelelő összegért váltott a Fiorentinától a Juventusba, 2000-ben Luis Figo azonban már harminchétmillióért távozott a Barcelonától a Real Madrid csapatához. 2013-ban a madridiak (akik egyébként mind az öt legutóbbi átigazolási rekordért felelősek) több mint nyolcvanötmillió fontot fizettek Gareth Bale-ért. Ez a folyamat, legyen bár egyre jobb pénzügyi helyzetben a futballvilág egésze, nyilvánvalóan tarthatatlan.

Falus Ferenc megbokrosodott

▲ KELEMEN LUCI

El kell árulnom egy kis kulisszatitkot: a Havi belpol alrovat általában amolyan tájékoztató rotációs kapaként szokott hónapról hónapra váltani a pártok közt, annak érdekében, hogy a lehető legtöbb politikai szereplőről és fogalomról szót tudjunk ejteni. Ez a sorozat most azonban megtörik, miután Falus Ferenc ordas módon beicebucketelte magát a cikkembe. Na jó, ez önmagában nem volt elegendő bénaság ahhoz, hogy itt kössön ki, hiszen már a múlt hónapban is próbáltam elkerülni, hogy egy ennyire szürke egérről (pardon, lórol) írjak – de az, hogy most visszalépett-visszaléptették, annyira szórakoztató, hogy ez mindenképpen megérdemel pár gondolatot.

Papagáj-üzemmódba kell lépnem, ezt ugyanis már többször is leírtam: ha a Pásztor Albert pártténykedést „katasztrófafilmbe illő kommunikációs bohózat”-ként jellemeztem, akkor Falus ugyanez minimum a négyzetben: biztos vagyok benne, hogy kiváló orvos, de hogy még a néma levente is jobb médiakommunikátor nála, az egyszer biztos.

Most nem is a világ legkeleteurópaibb Ice Bucket Challenge-jére gondolok, ez ügyben nem is nagyon lehet már újat mondani, ugyanis nagyjából már mindent leírtak róla, amit le lehetett – mondjuk abban a tekintetben belpolitikai különlegesség, hogy még az agyonpolarizált hazai megmondóemberek is egy emberként neveztek hülyeségnek a fogást, voltaképpen pártállástól és ideológiai hovatarozástól függetlenül. De a kidolgozott kommunikációs stratégia és talán a józan paraszti ész teljes hiányáról árulkodik az, hogy az Indexnek adott interjújában magát lóhoz – saját leírása szerint unalmas, tulajdonképpen nem okos állathoz – hasonlítja. És arról már ne is beszéljünk, hogy nehezebb eldönteni, tüntetni jár-e a városba vagy fagylyalozni. Ja, és politikai ambíciói sincsenek. Illetve most, hogy visszalépett, már vannak. Története megmutatja, hogy nem mindig állja meg a helyét a régi adoma, miszerint a negatív reklám is reklám.

Az egész Falus-affér – afférnak nevezem csupán, hiszen még az ideai önkormányzati választások történetében is csupán egy érdekes kis lábjegyzet volt a neve – elsősorban azért szomorú, mert ismét párt- és nem szakpolitikai szempontok motiválták a jelöltállításokat. Tekintetek régmódinak, de az csak szerintem szempont a főpolgármester-választáson, hogy az illető értsen hozzá?

Bokrosnak sincs semmilyen városvezetési tapasztalata, csak szólok. Persze a baloldali formációk egy jelölt támogatását sem tudják tisztességesen megcsinálni,



ni, most éppen az MSZP tudathasadt: a budapesti választmány támogatja a volt pénzügyminisztert, a szocialista vezetők azonban nem. „Ugyanazzal a vehemenciával, lelkesedéssel nem tudjuk támogatni, mint Falus Ferencet” – mondta Ingenybékavé Csaba. Bokros biztos hálaimát mormog most magában.

Nem lenne valaki, aki szeretne felmutatni egy részletesen kidolgozott városvezetési programot, aki kompetenciát szeretne sugározni? Értem én, hogy a kormány szinte tökéletesre olajozta az egy bites kommunikációs gépezetét, de valahol döbbenetes, hogy az ellenzék még mindig a saját pályáján próbálja megverni őket. Még akkor is, ha az ideai választások elég egyértelműen jelezték: a „nem vagyok Orbán Viktor” nem elég erős üzenet a szavazói szimpátia elnyeréséhez. Erre most mi az üzenet? „Nem vagyok Tarlós István”. Én meg nem vagyok Loki, de ez önmagában, azt hiszem, nem elég jó érv ahhoz, hogy üresedés esetén bevegnyek a Bosszúállók közé.

ui.: További kellemes egy százalékot az Együtt-PM-nek, akik lassan hibahatár alá csúsznak a Tárki szerint, de büzlik nekik (legalábbis a PM-nek) Bokros támogatása.

„Nem az én nevemben” – muszlimok az ISIS ellen

▲ SÜLE ANDRÁS

Felvonulások, vírusvideók, tweetek – eképpen tiltakoznak a muzulmánok szerte a nyugati világban az Iszlám Állam (ISIS) ellen. A megmozdulások arra kívánnak rámutatni, hogy a lefejezős videóival ismertté vált radikális szunnita szervezet nem képviseli a vallás értékeit.

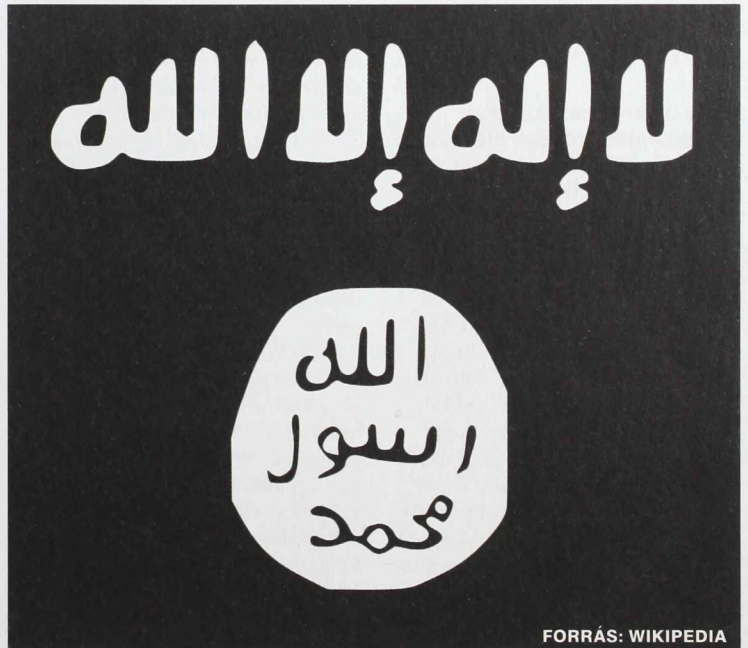
„Mi, francia muszlimok azt mondjuk: hagyják abba a barbárságot, hagyják abba a terrorizmust!” – jelentette ki egy demonstráción Dalil Bouakeur, a párizsi nagymecset vezető imámja. Világszerte hasonló nyilatkozatot tettek a különböző iszlám vezetők. „Bűn az iszlám, a muzulmánok és az egész világ ellen” – áll abban a 17 oldalas nyílt levélben, amely részletesen kifejti, a hit mely tételeinek mond ellent az ISIS tevékenysége.

Az akciósorozat motivációja mögött két ok húzódik.

Egyrészt a vallási vezetők szeretnék hatástalanítani az Iszlám Állam propagandáját. A nyugati országokban kisebbségben lévő és elnyomást érző muszlimok egy csekély része már csatlakozott az ISIS-hez. Fennáll a veszély, hogy ezt a példát mások is követik.

Másrészt a muzulmán közösségek ezzel kifelé is üzeni szeretnék: mi nem ilyenek vagyunk, ne minket ítéljete el. A nyugaton terjedő iszlamofóbia ugyanis a vallás összes gyakorlóját azonosítja az erőszakos radikálisokkal, ezért érzik a muszlimok magukat üldözöttnek. Ha ezt a negatív légkört sikerülne megszüntetni, az még jobban megnehezítené az Iszlám Állam tagtoborzását.

Míg az Egyesült Államok vezette bombázás remekül hatástalanítja a jelenlegi Iszlám Államot, az ilyen kampányok sikere megelőzheti a radikalizmus újratermelődését. A békés együttéléshez márpedig utóbbira is szükség van.



„Körülbelül harminc percig tudsz eredeti lenni a saját sztoriddal” – beszélgetés Magyar Péterrel

▲ KELEMEN LUCI

Sipos Pál, a diákjait molesztáló magyartanár. Orbán Viktor és Simicska Lajos hatalmi harca. Vidéki nevelőszülők kálváriája. Ilyen és ehhez hasonló témákat dolgozott fel a közelmúltban a tizenöt éve újságíróként dolgozó Magyar Péter, aki többek közt az Origo és az Index után most a 444.hu csapatát erősíti. Nagy port kavart cikkeiről, a magyar sajtó állapotáról és a hazai újságírás jövőjéről beszélgettünk.

Mi vitte rá arra, hogy utánajárjon Sipos Pál történetének? Napjaink magyar sajtójában nem az oknyomozó cikkek jelentik a húzóágazatot...

Az egyik áldozat keresett meg. Régióta nyomasztották a történet, és úgy érezte, hogy a legjobb megoldás az lenne, ha egy cikk születne a témáról. En alapvetően szeretem ezt a műfajt és a téma is felkeltette érdeklődésemet – egymásra talált a kereslet és a kínálat.

Milyen reakciókat várt, és mit gondol a riport fogadtatásáról?

Már korán sejthető volt, hogy ebből lehet egy erős cikket írni – és az is, hogy várhatóan nagy visszhangja lesz. Ezzel azonban nem foglalkoztam a cikkel kapcsolatos munka során, ezért végül mégis meglepett a nagy érdeklődés. Jólesett, hogy sokan olvasták, és komoly vitákat generált.

A hazai oknyomozó cikkek visszhangja általában messze nem ekkora – a kilencvenes évek komolyabb politikai ügyeivel foglalkozó írások messze nem váltottak ki ekkora hatást. Mit gondol, ez esetben miért volt ez másképp?

Többek közt azért, mert a politikai témájú riportokat az olvasók saját párt-politikai értékrendjük szerint dolgozzák fel – ez ebben az esetben nem képezett gátat. Szintén fontos volt, hogy ilyen témában nem született még magyarul ennyire részletesen feldolgozott szöveg, holott sokaknak van hasonló történetük. Sokat számított a stílus is – a cikk olvas-tatta magát. Nem mindig sikerül az ilyen jellegű cikkeket könnyen befogadhatóan találni, ebből a szempontból ez azonban hálás téma volt.

Tapasztalataim szerint eddig a magyar online felületeken az ilyen jellegű riportokból nem volt különösebben sok – bár mostanában e téren mintha kicsit éledzene valami.

A szerkesztőségi igény korábban is megvolt az ilyen irányú cikkekre, de amellet, hogy nehéz műfaj – magas idő- és energiaigénnyel –, nem is annyira kifizetődő. A lap presztízst növeli, persze: de az, hogy egyetlen cikkre egy újságíró több munkanapot is szán, nehezen igazdálkodható a mostani médiapiaci helyzetben. Azért nem temetném a helyzetet, elvégre ez elszántság kérdése is; nem lehetetlen ilyen anyagokat írni.

Szintén a hosszabb riportok közé tartozik a közelmúltban megjelent cikkzuhatóg a kormánypárton belüli hatalmi tusa-kodásról. Érdekes közös pont volt az, hogy egyetlen forrás sem vállalta névvel állításait. Hogyan készül egy ilyen cikk?

Magyarországon nagy az aggodalom a potenciális források között – és ez a helyzet egyre romlik. A kétezres évek elején sokkal könnyebb volt akár vadidegenként is „háttérbeszélgetni”: azt gondolom, ma már nagyon nehéz egy meglévő kapcsolatrendszer nélkül utánajárni valaminek. Ezek nyilván nagyon kényes témák. Rádásul nincs értelme mindössze egy-két névvel vállalt forrást megjelölni, mivel nem szeretnénk azt az érzetet kelteni az olvasóban, hogy csupán az ő állításaira épülnek ezek a cikkek. Tény, Magyarországon nagy a paranoia ezzel kapcsolatban.

Szerkesztői oldalról is elfogadható ez?

A név nélkül nyilatkozó forrás bevett dolog. Az, hogy hazánkban néha egy parkolási szabálysértésről sem lehet névvel nyilatkozó érintettet találni, az egy minősített eset – de világszerte létezik ez az intézmény. Az uniós bürokraták hétköznapi működésének is része, hogy „off record” egyeztetünk. Ez egyáltalán nem egy különös helyzet. Persze, ezeket az írásokat részben a lap, részben az újságíró hitelesíti korábbi munkájával. Ez bizalmi kérdés. Ebben az esetben az is hitelesítette ezeket a cikkeket, hogy a megannyi orgánium nagyon hasonló állításokról számolt be a témában.



Lassan kremlinológiai eszközöket igényel a politikai újságírás nálunk. Segíti vagy hátráltatja-e ez a munkát? Elvégre könnyebb témát találni, de nehezebb utánajárni...

Mindenképpen izgalmas időket élünk. A teljes képet nézve azonban megnehezíti a munkánkat az, hogy mennyire aggnak az emberek. Rengeteg sztorit egyszerűen azért nem tudunk megírni, mert sokan félnek bosszútól vagy megtorlástól.

Mi a hatása az ilyen cikkeknek?

Klasszikusan nézve feladata az újságírásnak, hogy a folyamatok értelmezésével és az események megírásával támogassa a mindenkorai választókat a döntésükben. Lehet, ez nem ilyen egyszerűen működik, de azt gondolom, fontos a média közvélemény-formáló szerepe. Ha nem lenne az, nem is harcolna senki az irányításáért. Az érdekes és sokszínű sajtó hatása közvélekedés-re azonban nem elhanyagolható. Egy érdekesen megírt cikkel még az apolitikus embereket is el lehet érni, de csodát tenni természetesen nem tudunk.

Ha már érdekesen megírt cikkek: van, aki a címmel, van, aki a tartalommal próbálja eladni termékét...

Ideális esetben a piacról élünk: ugyanannyira kell figyelniük az olvasói szokásokat, mint amennyire formáljuk őket – nem tekinthetünk rájuk arisztokratikus göggel. Biztosan lehetne a nyelvezet és a szerkesztési elvek nívóján emelni a hazai sajtóban. Szerkesztőségenként változó, hogy erre mekkora az igény – szerintem nálunk speciál van rá. A bulvártémáknak is megvan a maguk helye és szerepe, ezt is lehet és kell jól csinálni. Nem lehet csak komoly témákat amolyan népszerűvelésszándékkal az emberek orra alá dörgölni – a szórakoztatás is fontos szerepe a sajtónak.

Bár tény és való, hogy az átlagos olvasó egyszerűen nem hajlandó fizetni a hírekért, léteznek más finanszírozási formák is – például a crowdfunding. Elképzelhető ez nálunk manapság, vagy az Index ingyenességével már kibújt ez a szellem a palackból?

Ez örök vita marad. A jelenlegi helyzetben, úgy tűnik, az interneten magyar nyelvű hírtartalomért nem lehet pénzt kérni – bár ezt nem is próbálták ki sokan az elmúlt években. Iszonyatos gyorsasággal terjednek a hírek. A prémium tartalom járható út lehet, de pont az ilyen tartalmak előállítása elképesztően drága – a hír maga pedig így is elérhető lesz máshol.

Szlovákiában a cikkeken túli extra szolgáltatásokat helyezték paywall mögé a tartalomszolgáltatók – itthon, azt gondolom, túl nagy a versenyhelyzet egy ilyen megegyezéshez. Egy egészen más profilú területen talán megoldható ez, de az MTI-hírek és BBC-fordítások pörgetésére koncentráló sajtókörnyezetben ez nem lehetséges. Persze tény az is, hogy az interneten az emberek ingyen szeretnek hozzáférni a tartalomhoz – és meg is tehetik ezt.

A Sipos-cikk prémium anyag volt, az is körbement a neten?

Tény, részleteiben nem, de egy rövid tartalmi összefoglaló igen. Körülbelül harminc percig tudsz eredeti lenni a saját sztoriddal a saját újságodban.

Ergo a print halott?

Napilap szinten biztosan, elvégre technológiájánál fogva a tegnapi híreket tudja csak közölni. Magazin, hetilap? E-book, tablet, valami más? Ki tudja – elvégre a könyvek sem haltak ki a Kindle és társai miatt. A lényeg a tartalmi megvalósítás, nem a formátum: a Sipos-cikkhez hasonló írások létrehozása ugyanúgy történik online, mint offline.

Mit mondana a mai fiataloknak: van értelme elindulni ma ezen a pályán?

Azt remélem, hogy van. Nagyon érdekes és változatos munka, ahol nagyon gyorsak és objektívek a visszajelzések – főleg online. Általában is fontos, hogy legyenek jó újságírók. Az biztos, hogy tizenöt éve sokkal több pénz volt a szakmában, és könnyebb volt az elhelyezkedés – nem véletlenül tartozott a slágerszakok közé. A gazdasági és politikai szorongatás is nyilvánvalóbb, mint régebben. Érthető, hogy kevésbé érződik az önkifejezésre alkalmas terepnek így, mint korábban. Ezek a dolgok azonban mindig változnak.

Better together – az elmaradt dominó-effektus

▲ SCHUCK RÓBERT

Skócia döntött: az Egyesült Királyság része marad. A kiélezett kampány ellenére a szeptember 18-ai népszavazáson az uniópártiak meggyőző, tíz százalékpontos többséggel nyertek. Az eredmény nyilvánosságra kerülése után Alex Salmond skót kormányfő bejelentette lemondását, David Cameron brit miniszterelnök pedig megerősítette korábbi ígérteit Skócia nagyobb autonómiájáról.

Valószínűleg ezzel hosszú időre lekerül a teljes függetlenség a napi-rendről. Kérdéses azonban, hogy a többi Európai Unió belüli szeparatista mozgalomra milyen hatással lesz az eredmény. Rengeteg elemző jóslott korábban egyfajta dominó-effektust, attól tartva, hogy a skótok békés – a központi kormányzat által is jóváhagyott kiválása – precedenst teremti a többi függetlenné vágyó terület számára. Az igen győzelme elsősorban a november kilencedikére kiírt, nem ügydöntő katalán népszavazásnak adott volna lendületet.

Most viszont úgy tűnik, hogy a láncreakció elmarad, vagy legalábbis nem Edinburghben kezdődik. A legtöbb elemző szerint ezzel Skócia, az Egyesült Királyság és az EU is nyert. Az igenek győzelme valószínűleg nagymértékben megtépázta volna London és Brüsszel nemzetközi tekintélyét. Skóciának pedig komoly

politikai és gazdasági problémákkal kellett volna szembenéznie.

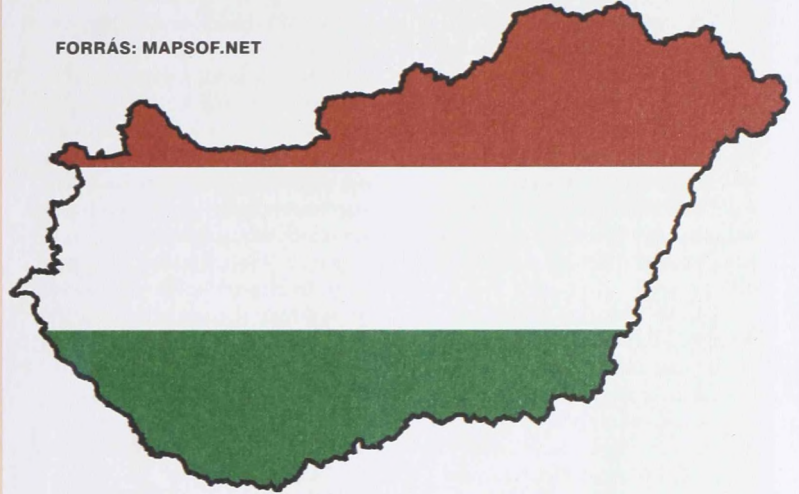
A kiválás egyben az EU-ból való kilépést is jelentette volna, és a közeljövőben nem is lehetett volna a felvétellel számolni. Jean-Claude Juncker, az Európai Bizottság leendő elnöke ugyanis kijelentette, hogy a 2019-ig tartó mandátuma alatt nem lesz tagfelvétel. Ezzel állítólag elsősorban nem Szerbiának és Izlandnak üzent, hanem Skóciának és Katalóniának. Továbbá Madrid is meglepettette, hogy a skót felvételi kérelmet mindenképpen megvétőzná, ezzel példát statuálva a katalánoknak.

Ráadásul már a referendum kiírásának hatására kirajzolódni látszott egyfajta gazdasági lejtmenet. A bank-szektor elkezdett kivonulni Skóciából, a Bank of England pedig kijelentette, hogy az angol font nem lehetne a független Skócia hivatalos fizetőeszköze. A szeparatisták arra sem tudtak választ adni, hogy az északi-tengeri olajmezők kimerülése után mi lenne a skót gazdaság mozgatórugója.

Az effajta bizonytalanságok járulhattak hozzá a referendum kudarcához, hiszen a Scottish National Party úgy szerzett az edinburghi parlamentben többséget, hogy programjában központi elemként szerepelt a függetlenség. Kérdés, hogy más szeparatista mozgalmak képesek lesznek-e a gazdasági kihívásokra megnyugtató tervekkel előállni, és ezzel megnyerni a bizonytalanságtól féltő szavazókat is.

Kishírünk a nagyvilágban

FORRÁS: MAPSOF.NET



▲ MAZÁN BARNA

A magyar embernek nem újdonság, hogy hazánkban állandó jellegű a másik kritizálása, sárral dobálása, és hogy a nemzetet egyfajta leküzdhetetlen pesszimizmus kísérti, miszerint máshol mindig minden jobb. De vajon hogy gondolkodnak rólunk a külföldi kormányzatok? Szerintük sincs minden rendben kicsiny országunkkal, vagy ők épp ellenkezőleg, pozitívan látják a dolgokat?

Természetesen, mint minden földi témában, ebben is megosztottak a vélemények. Az elmúlt néhány évben – de akár csak az ideiben is – Magyarország nem élt unalmas napokat, már ami a diplomáciát illeti. Hazánkat sokan kritizálták, viszont jó pár országgal szorosabb kapcsolatot építettünk ki, új szövetségekre leltünk.

Kezdjük talán ez utóbbival, azokkal az országokkal, amelyekkel sikerült elmélyíteni a gazdasági és politikai együttműködést, és így jobb viszonyt kialakítani. Új államokkal főként a médiában sokat emlegetett keleti nyitás részeként fűztük szorosabbra a kapcsolatunkat. E külpolitikai stratégia keretében hazánk jobb viszonyt kialakítására törekszik a dinamikus fejlődő országokkal. Bár a legtöbb ilyen keleten (Ázsiában) található, a kormány nem ózdkodik más égtáj felé is kacsintgatni. Ilyen országnak tekinthető például Türkmenisztán, aminek elnökét nyáron fogadta Áder János, Kazahsztán,

amely külügyminisztere tavaly járt Magyarországon, vagy éppen India és Kína, hogy igazi klasszikusokat emlegessék.

Ugyanakkor a magyar kormány kritikázói is akadtak bőszéggel, részben pont az új szövetségesek miatt. Tudni kell ugyanis, hogy a gazdasági fejlődésük ellenére a fentebb említett országok nem éppen az emberi jogok és a demokrácia elkötelezett védelmezői. Orbán Viktor azonban elhíresült tusnádfürdői beszédében ezen országokat említette vizsgáló példaként. Ezen felül ugyanebben a beszédben hangzott el az „illiberális állam” kifejezés is, ami igencsak kiverte a biztosítékot a nyugati és hazai sajtóban, ahonnan jókora mennyiségű kritika záporozott a magyar kormányfőre.

Előfordult, hogy jó barátaink, a lengyelek sem kíméltek minket, akik határozottabb állásfoglalást vártak volna el a kormánytól az orosz-ukrán konfliktus kapcsán. Továbbá nehezményezték azt is, hogy Orbán Viktor pont ezalatt a válság alatt feszegette a kárpátaljai autonómia kérdését.

Nemrégiben pedig két amerikai elnök illette kritikával a magyarországi helyzetet. Bill Clinton volt kormányfő Orbán Vikort tekintélyelvű kapitalizmus építésével vádolta, míg a hivatalban lévő Barack Obama a magyarországi civilek helyzetéért fejezte ki aggodalmát.

A kérdés csak az, hogy ezek a diplomáciai nyilatkozatok mily módon lesznek befolyással hazánk jövőjére.



Bemutatkozik a Deák Tibor Szakkollégium

▲ CSURKA TAMÁS

ABudapesti Corvinus Egyetemen példaértékű diákszervezeti életet figyelhet meg bárki már az egyetem megalakulása óta. Néhány lelkes hallgató úgy döntött, hogy kihasználja a lehetőségeket, és fellendíti saját karán is a hallgatók tudományos és közösségi életét. Így jött létre az első élelmiszertudományi diákszervezet.

A Deák Tibor Szakkollégium 2013 decemberében kapott létjogosultságot, és vált ezzel az Élettudományi Campus Élelmiszertudományi Karának egyetlen, a szakmai élet fellendítését megcélzó diákszervezetévé. Hallgatói kezdeményezésre az Élelmiszeripari Gazdaságtan Tanszék támogatásával indult meg a létrehozását előkészítő munka. Névadónk több tanárunkat is szeretettel oktatta. Dr. Deák Tibor a Mikrobiológia Tanszék vezetője, karunk dékánja, később pedig egyetemünk jogelődjének rektora volt. Életmunkája minket is arra ösztönöz, hogy elhivatottan dolgozzunk, ezzel is hiteles, jó hírnevet szerezve szakmánknak és egyetemünknek.

Igyekszünk a mintatanterven kívüli, de azt kiegészítő, főleg gyakorlati tudást nyújtani az érdeklődők számára tanulmányi utakon, illetve általunk szervezett előadásokon keresztül, ami eddig is nagy sikert aratott nem csak a Kar hallgatóinak körében. A hallga-

tók igényeit folyamatosan felmérve közvetítünk olyan értékeket, amelyek egyszerre szolgálják szakmai képességeik fejlődését és közösségi életük színesítését. Diákszervezetünk nem a kötelezettségekről, hanem a lehetőségekről szól. Tagjaink részt vehetnek pályázati munkákban, rendezvények szervezésében, viszont csatlakozhatnak pusztán azért is, hogy részesei lehessenek közösségünknek.

Tavalyi fő törekvésünk több tanulmányi út megszervezése volt. Pályázatokon keresztül, cégekkel konzultálva sikerült finanszírozni az idei év szinte minden havára egy üzemlátogatást. Előadóstejnek továbbra is aktuális, mindenkit foglalkoztató témákat ölelnek fel, melyekre szeretettel várjuk egyetemünk hallgatóit.

Egy diákszervezet sokban segítheti az oktatást. Ezenkívül manapság a cégek a frissdiplomásoktól is olyan tapasztalatokat várnak el, amely tevékenységeink révén megszerezhető.

Tagjaink részt vehetnek pályázati munkákban, rendezvények szervezésében, de csatlakozhatnak pusztán azért is, hogy részesei lehessenek önképző közösségünknek. Célunk, hogy a Deák Tibor Szakkollégium tagjaként olyan versenyképes, társadalmi problémákra érzékeny frissdiplomások kerüljenek ki a munkaerőpiacra, akik a közösségünkben elsajátított tudást és tapasztalatot eredményesen kamatoztatják a későbbiekben.

Effemine – tagfelvétel!

▲ ANDAVÖLGYI BIA

Olyan ambiciózus egyetemistákat várunk egyesületünkbe, akik tudatosan szeretnék építeni karrierjüket, motiváltak, valamint jellemzi őket a csapatszellem és a vállalkozókedv. De milyen lehetőségeket nyújthat neked az Effemine?

Mint az egyetlen női karriermentozsmenttel foglalkozó szervezet, munkánk során azt kívánjuk elérni, hogy a nők is képesek legyenek lehetőségeik teljes kihasználására, már az egyetemi évek alatt tisztában legyenek jövőbeli karrierlehetőségeikkel és megismerjék számos tapasztalt, sikeres nő történetét, tanácsát.

Szeretnénk, hogy az Effemine tagjai a „nagybetűs életbe” kikerülve is magabiztos, ambiciózus pályakezdekők, majd hosszú távú munkájuk során is sikeresek legyenek, illetve egy többgenerációs női kapcsolat- és tudásbázist hozzanak létre.

Tagjaink több egyetemről, más-más szakokról érkeznek, ezért tevékenységünk nem kapcsolódik szorosan az iskolában megszerzett tudáshoz. Egyesületünk fontos elemét képezi a vállalatokhoz hasonló felépítése, mely segít megtapasztalni a munkát olyan körülmények között, amelyek nagy valószínűséggel várhatnak ránk a jövőben. Szervezetünk négy divízióból áll (vállalati kapcsolatok; HR; marketing; rendezvényszervező divízió), melyek közül tagjaink saját maguk dönthetik el, melyikbe

szeretnének tartozni, de akár egyszerre többen is tevékenykedhetnek.

Céljaink megvalósításához heti rendszerességgel egy gyűlésen és egy tréningen veszünk részt, melyek témája a személyes fejlődés, az önismeret, a készségfejlesztés és a csapatépítés. Tréneink gyakran válnak mentoringra, felismerik az egyesületben rejlő értékeket és lehetőségeket. A már tapasztalt, vezető pozícióban lévő nők tudásátadása jelenti mentorprogramunk egyik részét, továbbá az egyesületen belül működik egy másik program is, amely során az újonnan belépő tagjainkat segítjük a szervezetbe történő beilleszkedésben.

Félévente tartjuk nagyelőadásainkat, valamint különböző nyílt programokat szervezünk, hogy tevékenységünkkel mind saját magunk, mind az erre igényt tartó egyetemisták, frissdiplomás, karrier előtt álló és dolgozó nők fejlődéséhez hozzájáruljunk, karrierjük építését segítsük.

Amennyiben felkeltettük érdeklődésedet, küldd el CV-det és néhány mondatban megfogalmazott motivációs leveledet a effemine.tagfelvetel@gmail.com e-mail címre! Ha további részletek is érdekelnek, keress bennünket ugyanezen a címen.



Egyetemünk kórusa harmadik helyet ért el Svájcban

ANeuchâtel Nemzetközi Kórusfesztivált (FCIN) 1985 óta két évente rendezik meg Svájcban, és a legrangosabb amatőr kórusokat is fogadó nemzetközi versenyek között tartják számon. Idén augusztusban 13 kórus mérkőzött meg három kategóriában. Kórusunk, a Prelude Vegyeskar a legnépesebb mezőnyben, a „Vegyeskarok” között indult – és ért el harmadik helyezést.

A verseny szabályai szerint több különböző programot (folklor, reneszánsz és kortárs zene) adtunk elő, egy önálló koncerttel is felléphettünk, valamint még a galakoncerten is énekeltünk, így mindennap volt lehetőségünk színpadra lépni. De hiszen amúgy is állandóan énekeltünk, még a buszon is!

Az egyik legnagyobb élményünk az első fellépésünk volt. Ahogy megjelenünk a színpadon, óriási ováció tört ki a nézőtéren: a versenyen a rajtunk kívül induló egyetlen magyar kórus, a Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkar köszöntött minket hatalmas örömmel. Az elismerő tapsok, amiket kaptunk tőlük, különösen nagy erőt adtak nekünk, biztosak vagyunk benne, hogy hozzájárultak ahhoz, hogy ilyen sikeresek legyünk. Másnap pedig természetesen mi tapsoltunk nekik ugyanilyen nagy lelkesedéssel.

Utazásunk végén, Couvet városában adtunk koncertet, ezután a helyiek vendégül láttak minket, így a környékbeli borokat is megkóstolhattuk. Ráadásul, nem kis meglepetésünkre Szinyei-Merse Pál és a híres festményen szereplő Lilaruhás nő jelenleg Svájcban élő leszármazottjával, Denyse-zel is megismerkedhettünk.

A verseny és az egész utazás nagyon jó hangulatban telt, jó érzés volt, hogy a kemény készülésnek köszönhetően a zsűrinek és a közönségnek egyaránt örömet szerezhattunk. Az éneklések mellett persze jutott idő a városnézésre, fürdésre a Neuchâtel-tóban, bulizásra, játékra és rengeteg nevetésre. Szuper dolog részese lenni egy ilyen csapathoz!

A kórus és karnagya, Kabdebó Sándor jelenleg is sok szeretettel várja új tagjait. Ha szeretsz és tudsz énekelni, és van egy kis zenei múltad, keress meg minket az egyik próbán (kedd-csütörtök, este fél 7-9 között, Bakáts Téri Ének-Zenei Általános Iskola). A próbák nyitottak, így bármikor beleköszölnél, hogy milyen a Prelude-ben énekelni. Várunk sok szeretettel!

Bővebb információért keress minket a Facebookon, vagy látogass el a <http://prelude.hu/> oldalra!

Hallgatók a Közösség Szolgálatában Országos Egyesület

▲ ILLÉS ANETT

MIÉRT ÉPP A HAKÖSZ?

Önkéntesség, társadalmi felelősségvállalás, innovatív gondolkodásmód, közösségi szolgálat. Igen, ezek vagyunk mi, Haközsök. Értékek, melyek összekötnek minket, a közös célok és az önzetlen segítségnyújtás.

MIÉRT IS ÉRDEMES CSATLAKOZNI HOZZÁNK?

Ha nyitott vagy a társadalmi és a környezeti problémák enyhítése iránt, a HaköSz a legmegfelelőbb diákszervezet a számodra! Minden évben megrendezzük a Közjótett – immáron kilencedik alkalommal –, ahol programok széles választéka várja az érdeklődőket. Társadalmi felelősségünk idei szlogenje: „Húzz egy lapot, adj egy esélyt!” Önkéntes tevékenységeink segítséget nyújthatnak a társadalom valamilyen okból rászoruló csoportjai számára. Egyik legnépszerűbb programunk az állatmenhelyek látogatása. Ezentúl az idők otthonában és a gyermekotthonban való önkénteskedés is szerves részét képezi diákszervezeti munkánknak. Kiemelten foglalkozunk a hajléktalanüggyel és a környezetvédelem kérdésével is. Célunk, hogy megismertessük és megszervezzük az önkénteskedés hazai felsőoktatásban tanuló fiatalok minél szélesebb rétegével.

Szervezetünk lehetőséget biztosít a Haközsősöknek arra, hogy értékes szakmai tapasztalatot szerezzenek HR,

gazdasági vagy marketingkommunikációs területen egy országos civil szervezet tagjaként. Belső előadások, workshopok során bepillantást nyerünk az aktuális környezeti és társadalmi problémákba, kihívásokba. Hozzájárulunk a szakmai fejlődéshez, a kapcsolati tőke építéséhez. Diákszervezetünk működésének alapját a projektek adják. A divíziók és a projektek vezetői munkájuk során megtapasztalhatják, hogy mekkora felelősséggel jár egy non-profit szervezet irányítása, továbbá megtanulhatják az erőforrások optimális felhasználásának alapjait az egyes célok elérésének érdekében.

A HaköSz nevét fémjelzi, hogy 2012 nyarán megvalósult a szelektív hulladékgyűjtés projekt a Corvinus falai között. Jelenleg közel 90 fős csapatunk lelkes munkája, a programjainkon résztvevő önkéntesek növekvő száma, a hallgatók fokozódó érdeklődése, valamint a 2010 novemberben elnyert CSR Hungary Junior díj igazolja, hogy a HaköSz az elmúlt években közelebb került céljai megvalósításához: a társadalmi felelősségvállalás, valamint a közösségi szolgálat eszméjének és gyakorlati példáinak megismertetéséhez a fiatalokkal.

Ha érdekel a környezetvédelem, az állatvédelem, szeretsz gyerekekkel foglalkozni, időseknek vagy hajléktalanoknak segíteni, akkor köztünk a helyed! Garántáltan emlékeztetünk egyetemünk években lesz részed! Ismerj meg minket, légy részese egy sikerközösségnek!

Indulnak az elsős kurzusok a Széchenyiben

A sikeres „Elsős Nap” után beindulnak „Elsős Kurzusaink” is, idén ősszel összesen hét témában. Az „Elsős Kurzus” (EK) különös műfaj, hiszen a heti rendszerességgel tartott összejövetelek célja „szakmai plusz” nyújtása, ám az egyetemi oktatástól eltérő keretek között. A kurzusalkalmak kis csoportban zajlanak, nincs ZH vagy házi feladat, helyett lehetőség nyílik beszélgetésre és közös gondolkodásra is.

De persze van élet a szakmai sávon túl is, a változatosság pedig gyönyörködtet, így a palettát az ismeretbővítő kurzusok színesítik. Ebben a félévben három olyan közül választhatok: a *Közgazdaságtan ma*, melyen a

résztvevők bepillantást nyerhetnek a közgazdaságtan jelenlegi állásába. A társadalomtudományok és a nemzetközi aktualitások iránt érdeklődőknek a *Világ Aktuál Kurzus* lehet érdekes; és végül, de nem utolsósorban az *Alapjogi* kurzusunk célja az alapjogok struktúrájának bemutatása, illetve a megjelölt alapjogokkal kapcsolatos beszélgetés, érvek és ellenérvek ütköztetése. Előképzettség azonban - a többi kurzushoz hasonlóan - nem igényel.

A félév során bármikor lehet csatlakozni, akár egy-két alkalomra is! Keressetek minket bátran online az ek.szisz.hu oldalon és Facebook-on, vagy írjatok az ek@szisz.hu-ra!

A SZISZ-lehetőség. Élj velünk!

KDSZ – Légy valóban közgazdász!

▲ KLUBERT DÓRA

Tehetség, szaktudás, összetartás, karrier és barátok. A legfontosabb kulcsszavak és értékek, amelyek ezentúl meghatározzák majd a mindennapjaidat, amennyiben a KDSZ tagjává válsz!

Az egyetemen működő diákszervezetek között fiatalnak számító KDSZ – Közgazdászok a Közpolitikában 2011 elején született meg. A csapat küldetése olyan szakember-gárda kinevelése, akik tájékozottak a gazdaságpolitikai, közpénzügyi és a különböző szakpolitikai kérdésekben, képesek az önálló, objektív etikai szempontok figyelembevételével elemzésre és döntéshozatalra, s munkájukat etikai szemlélettel, felelősségteljesen végzik. A személyes fejlődés érdekében interaktív szakmai köröket és nyílt előadásokat szerveznek.

Mozgalmas évad a Corvinus Közgáz Néptáncegyüttes mögött

A Corvinus Közgáz Néptáncegyüttes tavalyi éve is legalább annyira mozgalmas volt, mint az előzőek.

A Muzsikás Együttes a Sziget Fesztivál világzenei színpadán rendezett 40 éves jubileumi gáláját követően az együttes ez alkalommal is nagy lelkesedéssel vetette bele magát a munkába.

Az első megmérettetést a szeptemberben Veronában rendezett Tocati Festival Internazionale dei Giochi in Strada jelentette. Az utcai játékok nemzetközi fesztiváljának 2013-ban Magyarország volt a díszvendége, melynek köszönhetően együttesünk képviselhetette az országot és egyetemünket. Az olaszországi turnéről hazatérve a csapat azonnal „beköltözött” a Hagyományok Háza színpadai mögé, hiszen három egész estés, önálló műsor várt ránk a következő napokban. A „Ki nem akar búval élni...” című kétrészes, kis-magyarországi, valamint erdélyi magyar, román és cigány táncokat felvonultató műsorunk nagy sikert aratott a magyar és a nemzetközi közönség körében, melynek köszönhetően idén is négy műsorra szóló meghívást kaptunk.

Az őszi hónapok emellett az együttes fennállásának 65. évfordulóját ünneplő gála előkészületeivel teltek, melynek eredményeként jött létre a Hagyományok Házában november 24-én bemutatott két részes gálaműsor, melyben a hét generáció táncosai mellett színpadra léptek az együtteshez közel álló művészbárátok is.

December 28-án a Muzsikás Együttes karácsonyi gálaműsorán léptünk fel

a Művészetek Palotájában. Ezt követően február 4-én ismét színpadra léptünk velük. A Hermann Ottó emlékévi nyitóeseményén mutatkoztunk be a nagy múltú és világhírű zenekar kíséretében.

A tavasz legfőbb eseményét a XXVI. Zalai Kamaratánc Fesztivál jelentette. Az április 25-27. között megrendezett fesztiválon ifj. Zsuráfszky Zoltán „Sebes vándor” című koreográfiájával indulott, melyet a nívódíj III. fokozatával tüntettek ki. Ezt követően Székesfehérváron járt az együttes, olyan neves előadókkal, mint Sebestyén Márta és Berecz András. Hazatérve június 13-án Ex Libris Díjat vehettünk át a Magyar Művészetért Díjrendszer XXXIII. Díjátadó Gáláján.

A műhelymunka keretében került sor a hagyományos nyári erdélyi edzőtáborunkra. A tábor a szakmai felkészülés mellett a közösségépítést is szolgálta, hiszen az „aktív” együttes tagjai mellett az utánpótlás csoport lelkebb táncosai is velünk táncoltak.

Az év során emellett számos egyetemi konferencián és eseményen, valamint közösségi rendezvényen vettünk részt, úgy, mint a BCE International Day, Diákszervezeti nap, a budapesti Dunai Regatta és a Budapesti Tavasz Fesztivál.

Kemény munkánknak köszönhetően, a CKN a következő időszakban is számos jelentős rendezvényen képviselheti magát és egyetemet. Meghívást kaptunk többek között a Hagyományok Házába, a Művészetek Palotájában megrendezendő Szüret című produkcióba, és terveink között szerepel egy önálló, a Székely-Mezőség táncait feldolgozó műsor bemutatása is.

A kávé, amely egész nap pörget

▲ KALLA KRISZTINA

Órakon, akár egész napon át pörögsz tőle, jól is tesz a szervezetednek, fogyasztó hatású, és még okosabbá is tesz! Csodatermék, erre van szüksége az emberiségnek! A kérdés csak az, hogy mindez tényleg igaz-e.

A „Bulletproof Coffee”, magyarul golyóálló kávé kókuszolaj, teavaj, valamint cukor és kávé elegye, amit a tibeti jakvajvas sós tea ihletett. A magas zsírtartalom gátolja a koffein azonnali felszívódását, így miután elfogyasztjuk, nem leszünk fáradtak, mert a koffein hatása csak lassan és fokozatosan érvényesül. Ezt továbbfejlesztve Dave Asprey, a Silicon Valley Health Institute munkatársa a teát a magasabb koffeintartalmú kávéra cserélte, a jakvajjat pedig teavajjal és kókuszvajjal helyettesítette.

Ezzel megnövelte a koffeinbevételt, és így a hatás is tovább tart. Állítások szerint a magas zsírtartalom megváltoztatja az anyagcsere-folyamatokat, a szervezet zsírégető üzemmódra áll át, így fogyasztó hatást is tapasztalunk.

Nézzük meg a csodakávé összetevőit külön-külön! A kávé legfontosabb alkotóeleme a koffein, amely megtalálható a kakaóban és a teában is. Hatására fokozódik az anyagcsere, a szív működés, tágulnak az erek, így a vérnyomás is megemelkedik. Ne hagyjuk figyelmen kívül vízajtó hatását sem, mely során sok fontos vízoldható ásványi anyag is távozik a szervezetünkben (a tibeti teába ennek pótlására tettek sót). Fogyasztása után öt perc elteltével már az egész szervezetben kimutatható, átmeneti teljesítménynövekedés tapasztalható, majd hirtelen ez a hatás elmúlik, és fáradtak, aluszékonyak leszünk.



FORRÁS: SCHLARAFFENWELT.NET

A zsírok az élőlények számára nélkülözhetetlen anyagok, legfőbb feladatuk az energiaraktározás, valamint a zsírsavak oldódó tápanyagok tárolása. A teavajnak és a kókuszolajnak magas a telített zsírsav-tartalma, mely élettani szempontból jelentős. Viszonylag alacsony hőmérsékleten olvadnak meg, nincs kellemetlen mellékízük, ez élvezeti célból fontos.

A koffein vízben nem, zsírsavakban viszont jól oldódik, ezért a kávéba rakott vajak megkötik, így gátolják az azonnali felszívódását. Ennek köszönhető az elhúzódtott energikus és a mellékhatások enyhébb jelentkezése.

A zsírfogyasztás több szempontból is nélkülözhetetlen. Az omega-3 zsírsavak kulcsfontosságú építőkövei a szervezetnek, illetve az A-, D-, E- és K-vitaminok elraktározói is. Túlzott bevitelük viszont káros az egészségre, így ezekkel óvatosan bánjunk. Megváltoztatják az anyagcserét, de a felesleges zsírok lerakódnak a zsírszövetben, és fokozhatják a szív- és érrendszeri megbetegedések kialakulását.

A fentiek alapján megállapíthatjuk, hogy valóban képességnövelő, de vigyázzunk, a koffein hatásai ettől függetlenül nem tűnnek el, fogyasszuk mértékkel ezeket a készítményeket!

Budapesti arculatváltozás

▲ HORVÁTH MÁTÉ

Valami elkezdődött Budapesten. Valami jó. Valami, ami mindenki számára látható, mégsem feltűnő. Valami, amitől egy esős hétfő reggel a 7-es buszon nem annyira lehangoló, mint pár évvel ezelőtt.

Aki mostanában nyitott szemmel jár a fővárosban, észrevehette, mennyi minden újul, újult meg Budapest belső kerületeiben. És itt nemcsak a némi politikai hátszéllel is meg támogatót közterület-felújításokra, erősen kampányizú, akár sokszoros átadó-ünnepségekre kell gondolni, hanem egy sokkal fontosabb, ám kevésbé reklámozott folyamatra: a Nagykörúton belül megindult homlokzat-felújításokra.

Ez a tendencia napjainkban a legfontosabb sugárirányú közlekedési tengelyeinket szegélyező ház sorok esetén figyelhető meg legjobban. Ilyen például a Kossuth Lajos utca-Rákóczi út belvárosi autópálya reprezentatív térfala. Ha valaki kellőképpen figyelemmel kíséri Budapest változásait,

észrevehette a „belvárosi autópálya” mentén megjelenő állványerdőt, mely az esetek (szerencsésebb) nagy hányadában valódi megújulást jelez.

Talán a legfontosabb, jelenleg is felújítás alatt – vagy éppen közvetlenül előtte – álló épületek az egykori „Felszab” nagyszabású, ám külsejükben a tér régi nevének hangulatához igazodó együttesének elemei. Pár éve újult meg – a téren elsőként – az északi Klotild-palota, melyet hamarosan követhet déli társa is. A közelmúltban eladott, és hamarosan szállodává alakuló Párisi Udvar tégl- és kerámiaborítású homlokzatának renoválása is hasonló módon, megtisztítással és pótlással valósulhat meg. Az utóbbi két épület eladásából származó bevételt pedig a kerület, ha minden igaz, a városképet régóta sebhelyként elcsúfító, a Belgrád rakpart-Március 15. tér sarkán álló bérházának helyreállítására fogja költeni. És ha ez nem lenne elég, visszatérve a Ferenciek terére, ott is találunk már felújított vagy éppen megújulás alatt álló épületet, pl. a tér déli oldalát alkotó Királyi Bérpalotát. Itt nagyrészt lakóközösségi forrásból tisztítják meg a homlokzatot, ami még annak



ismeretében is dicséretes, hogy a sérült kőelemek pótlására sajnos ezúttal nem kerül sor. De sokak szerint pont így lesz jó, hiszen az építészeti állapot teljes rekonstrukciójával Budapest is Bécshez hasonló steril várossá válna, ezáltal viszont megmarad az a hangulata, ami egyedivé teszi.

Ennek, a város egészét tekintve nagyon kis területnek a példáján is látszik, mennyi minden változik, változott, és hogy szép lassan alig marad olyan palota a szigorúan vett belvárosban, ami miatt szűgyenkez-

nünk kellene. Van még természetesen, hiszen 30-40-50 év lemaradását nehéz behozni, de most már látható a fény az alagút végén, még ha jelenleg kicsit távol is van. Ennek oka elsősorban az e célra megpályázható támogatások elégtelensége (egy évben a keret kb. 40 millió forint, míg egy Királyi Bérház-szintű épület teljes, a háború utáni helyreállításakor leegyszerűsített, kupola- és díszmentes tetőzetének visszaállítását is tartalmazó rekonstrukciója akár milliárdos nagyságrendű is lehet).

A 3D-s nyomtató világa

▲ MAZÁN BARNA

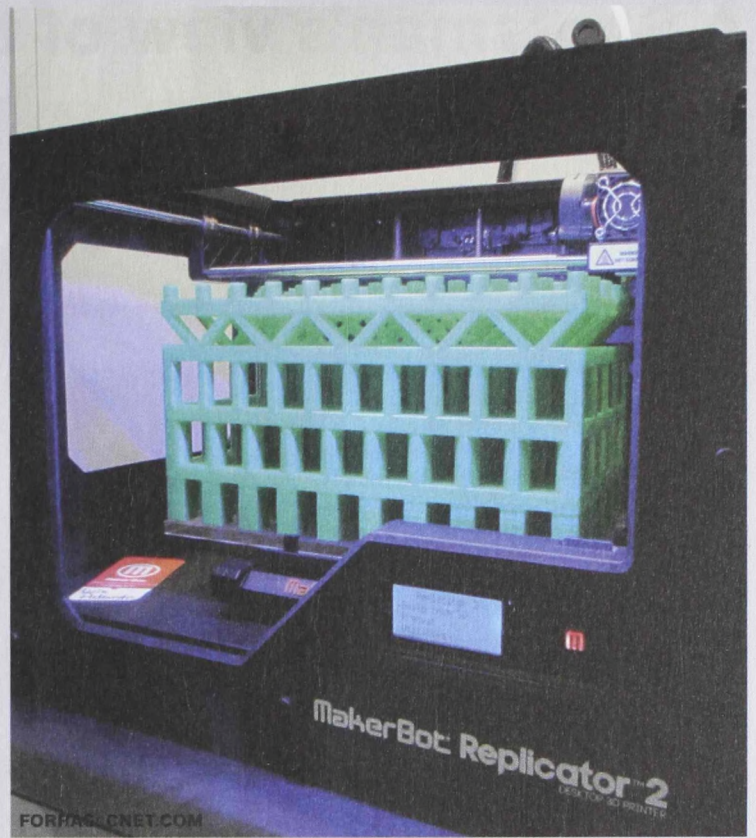
A 3D-s nyomtatók – bár számomra még mindig kissé sci-fibe illően hangzanak – valójában már az 1980-as években megjelentek a tudományos élet porondján. Ezek a készülékek egy úgynevezett additív gyártási eljárást alkalmazva, vékony rétegek lerakásával digitális modellekből tárgyakat képesek létrehozni. Tehát lényegében pont azt csinálják, amit a nevük alapján gondolnánk – bármilyen hihetetlennek is hangzik az: tárgyakat „nyomtatnak”.

Ez persze nagyon izgalmas, de a XXI. század embere már hozzá van szokva az efféle izgalmakhoz, ezért hajlamos legyinteni egyet azt gondolván, hogy: „Nagyszerű! Van még egy hasznos találmány a világon, de semmi több.” Pedig most talán nagyon is többről van szó! Az a tény, hogy létezik egy gép, amely képes digitális rajz alap-

ján tárgyakat létrehozni, alapjaiban rengeti meg a tömegtermelést.

„A vásárlók nem döntést akarnak. Pontosan azt akarják kapni, amire vágnak” – mondta Joe Pine, amerikai szerző. Hiszen miért is venne az ember ugyanolyan terméket, mint mindenki más, amikor megtervezheti a sajátját? A 3D-s nyomtatás lehetőséget ad arra, hogy a mostaniakhoz közel azonos áron, nagy mennyiségben, mégis személyre szabott formában legyenek elérhetőek a termékek.

Természetesen annak ellenére, hogy ez a technológia már relatíve régóta létezik, még mindig gyerekcipőben jár, és vannak bizonyos korlátai. Mégis talán nem túl elrugaszkodott a feltételezés, hogy valamikor a távoli jövőben a 3D-s nyomtatók miatt eltűnnek – vagy legalábbis megritkulnak – a gyárak, és a tömegtermelés létjogosultsága megkérdőjeleződik. Addig is, ha mást nem, majd a 3D-s nyomtatót termelik tömegesen.



Vidéken a fű is zöldebb?

▲ MUHEL EMESE

Tiszta a levegő, csicseregnek a madarak, nyugalom járja át a levegőt: ezt érezheti a városi ember, amikor átlépi egy falu határát.

Tökéletes, családias a légkör a kis utcákban, ami után emberünk átértékeli a hétköznapi pesti rohanást. Na de mi van a színtalpak mögött? Belegondolt valaha a városi ember, hogy ez a tökéletesség vajon a politikai életre is igaz? Elárulom: kevés rá az esély.

Kis közösség, alig pár ezer ember. Mindenki ismer mindenkit. Míg ez rendkívül jó érzés egy vasárnapi séta vagy bevásárlás során, annál nagyobb feszültséget kelt, amikor politikailag releváns döntésekben kéne dűlőre jutni. Gondoljunk csak bele: ebben a közegben lenne esélye vezetői pozícióra egy újonnan érkezett kívülállónak? Hiába a sok év tapasztalat és több diploma, ha nem „bennszülött”, labdába sem rúghat. A helyiek nagyobb bizalommal fordulnak olyanhoz, aki évek óta köztük él, talán születésétől fogva a közösség tagja. Ez valamelyest érthető, hiszen valóban nagyobb rálátása lehet a község fejlődésére és működésére, de

ez még nem garantálja a szakértelmét. Hallottunk már olyan kistérségi polgármesterről, aki nyolc osztályos végzettségével irányította szülőfaluját az ott élők legnagyobb öröme, de számos ellenpélda is fellelhető. Az, hogy a potenciális polgármester betéve ismeri az összes utcát, és minden szembejövő idős néni tud legalább egy történetet a gyermekkorából, garantálja a sikert? Az oda vezető úton nagyban segít, na de a feketeleves csak a választások után következik.

Ebben a zárt közösségben nemcsak az derül ki pillanatok alatt, hogy ki

melyik busszal indult reggel a munkába, de ugyanúgy az is futótűzként söpör végig a lakók között, hogy ki kit támogat egy választás során. Ilyenkor jönnek a rendkívül jól átgondolt voksok egy barátira, régi ismerősre, különösebb megfontolás nélkül, mert hát ki merné nyíltan kimondani, hogy nem a boltos lányának a volt osztálytársának a szomszédját támogatja? A szabad véleménynyilvánítás egy ilyen zárt közegben nagyon veszélyes játék.

Csendben meghúzódni lehetetlen. Még ha némaságot is fogadunk a választási időszakra, akkor is mindenki tudni fogja, mi a véleményünk. Egy év távlatából lassan kívülállónak mondhatom magam, s külső szemlélőként „nevethetek” a marakodáson. Annak azonban, aki ott éli az életét, ez már kevésbé neveléses: hozzá nem értő

emberek hoznak irreális döntéseket.

A legszomorúbb az egészben, hogy ez az elvakult szimpátia és félelem a közösség haragjától annyira be tudja korlátozni a gondolkodást, hogy az emberek észre sem veszik a fejlődést. Új intézmények, felújítások, útépitések, parkosítások. Fejlődik az infrastruktúra, és ennek köszönhetően az ott élők elé is új lehetőségek tárulnak, hiszen a turistákra mindig lehet alapozni. Egy-egy ilyen községen végzett szépítő beavatkozás után azonban még mindig van olyan, aki azon problémázik majd, hogy jobb volt minden a régi állapotában. Nem látják a lehetőségeket, és azt, hogy a fejlesztések az egész közösség javát szolgálják.

Ilyenkor miben bízhat a politikához valamit is értő polgár? Csupán abban, hogy nincs egyedül.



FORRÁS: FALU.HU

A Scotsman's view of the Scottish events

▲ JULIA VALENTINYI

The vote for Scottish independence has caused quite a swirl of interest all over Europe. Was the United Kingdom about to be torn apart? 18 September saw the referendum bring in a vote of 45% Yes and 55% No. Was this outcome the best for Scotland? Alan Jeffrey, professor at Corvinus University of Budapest is a Scotsman, born and bred. His insight into the world of economics and politics and into the Scottish referendum itself, gave grounds for an interview opportunity.

Do you think political party loyalties influenced the vote of the different Scottish areas?

I certainly consider that party loyalties played a significant role, given that Scotland is mainly either Labour or Scottish Nationalist and David Cameron's party does not have a high Scottish following. Consequently, offers of 'more self-determination' for the Scots were made by him in the final days leading up to the referendum, which definitely swung it the way of the Conservatives and indeed Labour, who were also in favour of a 'No' vote.

There were lots of Yes votes in the areas with higher unemployment rate. In your opinion why does this influence the vote?

Employment is still perceived as a Westminster function and many long-term unemployed were no doubt voting Yes to signify their anger and frustration, which was somewhat anticipated.

The SNP lowered the voting age to 16 before the referendum. Do you think this favoured the Yes or the No vote?

Undoubtedly, this favoured the Yes vote. The 16-17 year olds saw this as a generous opportunity to offer their input, and their gratitude would undoubtedly have resulted in the vast majority voting Yes. Also, this age group is more likely to cause a little more anarchy than its elders, so probably some intended 'spiking' of the existing system occurred!

The question of Scottish autonomy has brought up suggestions that the English regions should have more freedom as well. Do you think this is fair? And what would the effects of this be on the economy?

Well, the problem of decentralising decision making, without independence, is there will be regions of wealth and efficiency, while others will be more

wretched economically, especially as workers graduate to where there is a possibility of better jobs, education and health spending. It also calls into question the function of the centralised Parliamentary system in Westminster – with less responsibility, what is to become their ultimate role?

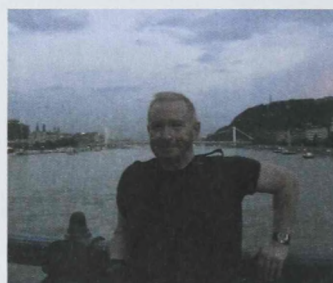
Do you think the Scots would have been able to keep the sterling or would it have been in their interest to join the EU and take up the euro? And which outcome would reflect better on the economy?

Scotland would never consider the Euro as any form of viable alternative; instead, I believe they would have 'pegged' the Scottish Pound (we do print our own notes already) against the Bank of England's valuation and defined boundaries of acceptability above/below its value to ascertain when the Scottish central bank would step in to support it. This would have the least economic impact on the Scottish people.

Ireland's split from the UK in 1922 had a bad effect on its economy. In your opinion would the same be true for Scotland in the short run?

Definitely, in the short run, the impact of independence would have been negative, possibly for as much as six or seven years but, ultimately, the Scottish economy would find that deserting institutions would be replaced by new, Scottish-based and supported institutions. It was estimated that the average Scottish household would have initially found its net income reduced by around 1,900 UK Pounds, which I think would have been sustainable.

Scotland has been promised more power over taxes, spending and welfare. This resulted in David Cameron promising he'd consider that only English MPs should get a vote in English affairs. What are your views on this matter?



I completely agree, provided their capable of defining what is a purely 'English' matter, given the predominance of businesses in both countries. It will be interesting to see what medium and long-term effects these promises to Scotland have. If their effect is at its fullest then, apart from aspects of national defence and armed forces, it is difficult to honestly and categorically state that there exists a United Kingdom with a centralised democratic government.

Frei-Staat Bayern?

▲ RITA JANKOWSKI

Vielleicht war es die etwas zu würzige Bergluft, die Ende Juli einige Schweizer Journalisten des Nachrichtenportals 20min.ch dazu veranlasste, selbstbewusst Großmacht-Luft schnuppern zu wollen. Denn der kleinen Schweiz könnten der Onlinezeitung nach in der Zukunft Bayern, Baden-Württemberg, Vorarlberg, die Lombardei, Südtirol und sogar Sardinien als 27. Kanton beitreten. Eine überaus interessante Vorstellung mit wahrlich viel Phantasie. Aber selbst wenn das ganze vollkommen absurd klingt und es mit allergrößter Wahrscheinlichkeit nie zu solch einer Umstrukturierung kommen wird, muss man sich eingestehen dass wir Europa, so wie wir es jetzt kennen, oft für zu selbstverständlich halten. Es muss erst ein Referendum geben, das uns aufrüttelt und wieder klar macht, dass es auch Menschen gibt die die Chance unseres Kontinents nicht in ihrer Einheit sehen.

Für die sogenannte Bayernpartei ist die europäische Ebene noch weit entfernt, sie setzten sich erst mal für die Abspaltung Bayerns ein, haben ein eigenständiges Land in weiss-blauen Farben vor Augen. Das Ergebnis der Schotten hat sie sicher enttäuscht, doch allein, dass es zu dem Entscheid kam, gab der kleinen Bewegung frischen Wind in die Segel. 2,1% hat die Partei bei den Landtagswahlen 2013 erreicht, über 20000 Likes zählt ihre Gruppe auf Facebook. Das Fundament worauf die „bayerischen Separatisten“ ihre Ideen aufbauen sind knallharte wirtschaftliche Fakten. Bayern steht zusammen mit

dem benachbarten Baden-Württemberg besser da als jedes andere deutsche Bundesland. Er ist der Zahlmeister, wie es das Programmheft der Bayernpartei schreibt. Diese Angaben bestätigten auch die Daten des statistischen Bundesamtes, wo Bayern 2013 mit dem Bruttoinlandsprodukt von 487 Milliarden Euro nach Nordrhein-Westfalen (Ruhrgebiet) bundesweit den zweiten Platz belegte. Die Arbeitslosigkeit mit 3,7% ist auch bei weitem niedriger als in den anderen Teilen Deutschlands.

Wenn man diese Zahlen liest kann man sich natürlich aufregen und beschweren, dass Bayern der große Lastenträger von Deutschland ist. Man kann wie ein kleines Kind auf den Tisch hauen und schreien, wie ungerecht es ist, wieder selbst aufräumen zu müssen, wenn die Geschwister nicht den kleinsten Finger rühren. Man kann sich über den Werbespruch der preußischen Hauptstadt aufregen, welches stolz verkündet „arm aber sexy“ zu sein. Aber wenn man es wirklich so unerträglich findet, muss man dann nicht auch das große Ganze in Frage stellen? Muss man dann nicht auch die Größe des Marshallplans leugnen und schon heute in riesige Megaphone schreien, dass Griechenland sich doch bitte wieder in die Antike verkriechen soll? Wenn man das tut dann lässt man zu, dass die minimale Zusammenarbeit und das kleine gemeinschaftliche Verantwortungsgefühl der Welt komplett auseinanderbricht, und macht damit einen ganz großen Schritt zurück. Zurück zwar in die Welt der wunderschönen, traditionellen Volkstrachten, jedoch auch zurück in eine Welt wo es nicht egal ist, wer diese Trachten trägt.



FORRÁS: XE.COM

Frank, a magyarok réme?

▲ KLUBERT DÓRA

A devizahitelezés az 1990-es években indult el Magyarországon, a német érdekeltségű MKB Bank 2000-ben vezette be saját euró alapú, egyedi elbírálási lakossági hitelét, amely végül nem hozott jelentős sikereket.

A közvélekedéssel ellentétben nem a forint alapú lakástámogatások drasztikus kormányzati visszavágása, majd megszüntetése hozta be Magyarországra a devizahiteleket, illetve a svájci frankot. A lakosság a rendszerváltást követő években nagy tömegben cserélte le a régi kelet-európai autót, a cégek ekkor építették ki a kocsiparkjukat. A frankhitelek kamata 4–5 százalék körül mozgott, a forint pedig bőven tíz százalék felett, így érthető, hogy inkább az előbbi részesítették előnyben a vásárláskor. Ennek következtében az autóhitel-piacon a devizák aránya 2000 végén már elérte a hatvan százalékot.

2004-ben kapott tekintélyes figyelmet a svájci frank alapú ingatlanhitelezés, ekkor jelentek meg az Erste, az MKB, a Budapest Bank és a K&H frank alapú termékei is. Ekkorra a lakosság devizahitel-állománya négy év alatt csaknem az ötszörösére nőtt. A frankhitel jóval olcsóbb volt a forintalapúnál és a devizakorlátozás-feloldással bőségesen rendelkezésre is állt, ezért nem meglepő, hogy gyorsan elterjedt a lakosság körében, az ügyfelek megkedvelték a látszólag megbízható portfóliókat.

A devizahitel lehetőségének megjelenésétől a válság időszakáig a reálbérek 144 százalékkal emelkedtek. Ennek ellenére a magyar lakosság fogyasztása egyharmaddal meghaladta a rendelkezésre álló jövedelmet. A világgpiaci mélypont megjelenése előtt az Ecosat Kormányzati Hatásvizsgálati Központ jelentést adott ki, amiből kiderült, hogy a lakosság 52 százaléka nem volt képes megtakarítani,

16 százaléka pedig már a tartalékait kezdte felélni. A családok adóssága 2004 és 2008 között a háromszorosára duzzadt. 2008 végén a kihelyezett hitelállomány nagysága 30 százalékkal meghaladta a betétek összegét.

A hitelek számottevő részét lakásvásárlásra és -építésre használták fel, de az újonnan folyósított hiteleknek egyre csökkenő aránya fordítódott új lakás vásárlására, jelezve az ingatlanépítés általános hanyatlását is. Meglepő módon a háztartások kiadásai közül legnagyobb mértékben a számítástechnikai berendezésekre, okostelefonokra, televíziókra költött összeg emelkedett.

Az MNB adatai szerint a szabad felhasználású, ingatlanra terhelte hitelek értéke 2005 és 2008 között több mint az ötszörösére, 2041 milliárdra nőtt, amiből 2006 milliárd volt devizaalapú.

A háztartások megtakarítási és fogyasztási magatartása jelentősen megváltozott, ennek köszönhetően a 2000-es évek elejétől az adósságállomány is dinamikusabban nőtt, a magánszektor hitel/GDP aránya meghaladta a 28 százalékot, ami ugyan elmaradt az euróövezet 55 százalékos szintjétől, de érdemes megvizsgálni azt, hogy a magyarok a rendelkezésre álló jövedelmiknek mekkora részét fordították a törlesztőrészekre. 2006-ban a „hiteles” családok bevételeinek 18 százalékat az adósságtörlesztés emésztette fel, ami már megközelítette a magasabb eladósodottsági szinttel rendelkező országok átlagát.

2009-ben tízezerrel emelkedett a devizaalapú lakáshitel-szerződések száma, 364 492 db, összesen 2 462 719 millió forint értékű devizahitel szerződés élt. Egy évvel később már megfigyelhető a hitelek előtörlesztése vagy forint alapú hitelre való átkonvertálása, ami 288 951 db, összesen 2 644 394 millió Ft értékű szerződésállományt jelent. Eközben az államilag nem támogatott forint alapú hitelek darabszáma 2010-ről 2011-re 51%-al, összérték szerint 93%-al nőtt.

Mentsük, aki menthető!

▲ SÜLE ANDRÁS

A nagy tiszai árvizek idején közszájon forgott a kérdés: mégis miért kell segílyt utalni az ott élőknek? Hiszen, amikor megépítették házaikat, igazán számolhattak volna a folyó kiöntésének veszélyével. A felvetés jogos, Utólag Okos Kapitány!

Valóban ideális lenne, ha minden ember felmérné tettei lehetséges kockázatát és A, B, C, illetve Z terv kieszelésével minimalizálná a rizikófaktort... Sőt, az is csudijóság lenne, ha a tábortűz körül énekelnénk dallamos nótákat kézen fogva, miközben sütogetnénk a finom sült krumplit. Lehetne hozzá finom majonézt csinálni, amit elmajszolgatnánk, miközben nagyokat mosolygunk egymásra. Miközben ennénk a vacsorát, a háttérben tücskök ciripelhetnének és szentjánosbogarak légi bemutatót tarthatnának. És lenne Wi-Fi is!

Sajnos a világ csöppet sem ideális. Ahogyan a spanyol inkvizícióra, úgy a krachra sem számít senki.

A devizahitelesek is jóhiszeműen írták alá a szerződést, mert úgy hitték, hogy kellő anyagi biztonságban vannak. Kiderült, hogy nem. Nem döntésük volt felelőtlen, hanem egyszerűen a gazdasági válság előtt senki sem gondolhatta, hogy 160-ról 265 forintra erősödik a svájci frank. Körülbelül olyan 5–10%-os ingadozásra számított mindenki, de arra, hogy a részletek másfélszeresét kell majd visszafizetni... nos, arra még a delphoi jósdában sem tettek egyértelmű utalást. Ráadásul ehhez hozzájöttek a bankok egyol-

dalú kamat- költség- és díjmelései.

Nyilván lehet erre egy kollektív vállonás kíséretében elejtett "így jártál"-lal reagálni. Kevély okoskodásunk közepette mások vagyona szépen, lassan elúszik az adósságban.

Ha arra hivatkozunk, hogy ez nem a mi problémánk, akkor kardcsapással vágjuk széjjel társadalmunk szöveit. Ország helyett cég leszünk, a közöség helyett a közöny uralkodik majd, és az elesetteket kiselejtezzük.

Szerencsére más megoldás is akad. A devizahiteleseken segíthetünk is. Lehet, hogy hibáztak; biztos, hogy rosszul döntöttek; de az is tuti, hogy senkinek nem akartak ártani. Ha mi nem rántjuk ki őket a bajból, csak hanyagul szemléljük a körülöttünk lezajló csődhullámot, akkor szívtelenek vagyunk. A bűnhődésnek a bűnt kell követnie, nem a baklövést. A devizaadósokon tehát segítenünk kell. Erkölcsi kötelességünk az, hogy a nehéz helyzetbe került honfitársainknak kiutat találjunk. Erről szól a társadalmi szolidaritás, a testvériség, a felebarátság. Ugyanúgy érték ez a kereszténységben, mint a felvilágosodásban.

A mentőcsónak jár, csak az nem világos, kinek kell állnia a cechet.

Logikus megoldásnak tűnik a bankok hasznából lecsippenteni az összeget. Elvégre ezek az intézmények termeltek profitot azzal, hogy drágábban adták és olcsóbban vették a devizát (árfolyamrés) és mindenféle szerződésmódosításoknak köszönhetően plusz költségekkel nehezítették ügyfeleik terheit. A szektorális különadók és a rezsicsökkentés országá-

ban ez tökéletesen beleillik az eddigi intézkedések sorába.

Néhányan azzal érvelnek, hogy ennek rossz következményei lehetnek. Ez valóban elképzelhető. Fel kell készülnünk erre is, kell lennie egy vészforgatókönyvnek arra az esetre is, ha a bankokkal történne valami. Hiszen nem csak az a megoldás, hogy nem építünk ártérbe, hanem az is, hogy gátat emelünk. A pénzügyi szektor nyilván nem fog ujjongva körtáncot járni, hogy az ő kárára történik a devizamentés, de ha mázlink van, bele sem rokkán. Ha pedig így történik, akkor meg majd büszkék lehetünk, hogy milyen ügyesen oldottuk meg a kérdést!



„A politikai racionalitás nyilvánvaló”

– Dr. Bod Péter Ákos a devizahiteles bankperekéről

▲ KELEMEN LUCI

Megannyi sajtótermék bombáz minket az újabb és újabb vesztes bankperek hírével. De miben állnak ezek a bankperek és mi a mögöttük álló gondolatmenet? Milyen hatással lehet ez a gazdaságra? Dr. Bod Péter Ákost, a Magyar Nemzeti Bank egykori elnökét kérdeztük.

A kormány politikusai közelmúltbéli nyilatkozataik szerint „fair bankrendszert” próbálnak kiépíteni. Ön szerint nevezhető-e unfairnek a bankok viselkedése a devizahitelek kérdésében?

A pénzügyi ágazat – mivel történelmileg bebizonyosodott, hogy „veszélyes üzem” – a fejlett világban mindenhol kiterjedt szabályozás alatt áll. Nálunk is így van, mint a megelőző évtizedben is így volt. Ebben a szabályozott keretben persze megessenek tévedések, hibák, vétkek és akár bűnök is. Ami a devizában való megtakarítás és hitelezés történetét illeti, majd a gazdaságtörténetesek vastag monográfiákat írnak belőle; feltételezem, hogy ami a mostani helyzetet illeti, ott a felelősök egész

sorát fogja kimutatni a 'sine ira et studio' elemzés. Kétségtelen, hogy olyan szerződési gyakorlat alakult ki az előző évtized elején-közepén, amely a hitelnyújtónak a fejlett világban a szokásosnál nagyobb garanciákat adott az ügyfelek kárára. És ha megnézzük a bankok forrásköltségét és hitelkamatait a devizahitelezési folyamat nekilövdése idején, akkor a német vagy osztrák szintnek többszörösét láthattuk minálunk. Igaz, akkor úgy nézett ki, hogy mindenki jól jár így is: a nagy banki nyereségesség mellett a hitelfelvevő jó ideig jóval kisebb kamatterhet hurcolt, mintha forintban adósodott volna el, az új banki termékek révén százazrek tettek szert új lakásra, új autóra. A politikusok is örültek annak, hogy az egyébként nem túl dinamikus magyar gazdaság az olcsó külföldi hitelek beáramlása révén keresleti támaszt kapott, és így éveken keresztül négy százalék körüli lehetett a gazdasági növekedés. Amikor azonban a nemzetközi pénzügyi zavarok kifejlődtek, és a magyar nemzetgazdaság különösen rossz állapotba került, a hitelintézetek a rendelkezésükre álló eszközökkel védték üzleti érdekeiket, eközben az ügyfelek helyzete a gazdasági viszonyok általános romlása következtében meggyengült – akkor aktivizálta magát a politika.

A perekben vitatott törvény a szerződések egyoldalú módosításának tisztességtelenségét vélelmezi. Mennyire számít a pénzügyi világban elfogadottnak ez a gyakorlat? Volt hasonló törvényre példa a nemzetközi szinten?

Nem néztem utána, hogy mely államokban volt hasonló eset; a jog világában a legkülönfélébb furcsaságok és abszurdumok is előfordulnak.

Az interjú folytatása elolvasható a corvinusonline.blog.hu-n!



A rovatban szereplő írások nem az egyetem hivatalos

A populizmus ára

▲ HORVÁTH MÁTÉ

A kormányzati propaganda hónapok, sőt lassan évek óta szinte minden utcaszokról ordítja az arcunkba a bankokkal szembeni bánásmód megalapozottságát és jogosságát. Ezzel szemben Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter nemrég egy nyilatkozatában rámutatott: újra kell indítani a piaci alapú hitelezést Magyarországon. A terv valóságossá

válásához viszont az kellene, hogy a présben nyögő pénzügyesekben hagyjunk egy kis szuflát, mert ha az utolsó mozdítható fillérjükig megkopasztjuk őket, az szinte biztosan nem fog javítani a hitelezési kedvükön.

Hiába bízik az állami vezetés az itthoni leánybankok külföldi szülei általi feltökésítésében, ez kevéssé valószínű olyan cégek esetében, amik elsősorban nem jótékonyági intézmények, hanem kőkemény üzleti alapokon nyugvó vállalatok. Nekik nem érdekük egy, csak veszteségesen fenntartható vállalkozásukba számszerűen önteni a pénzt, de ez része politikai vezetőink kalkulációinak is. Ezáltal válik elérhetővé a gazdasági realitásokkal nehezen megalapozható – ám az állampolgárok felé nagyszerűen kommunikálható – felerészben magyar tulajdonú hazai bankszektor lázálma.

Ezáltal a pénzügyesekkel szembeni szabadságharc jó politikai eszközzé válik az egyre demagógbab kormányunk kezében. A bankok kizsigerezését ugyanis könnyedén meg lehet magyarázni állam- és állampolgári érdekekkel, az ilyesmire a potenciális választó amúgy is különösen vevő. Pláne, ha ennek következtében egy kis – melleleg teljesen jogtalan – pénz is üti a markát. A magyar szavazók többsége sajnos csak a saját tárcájáig lát, nem képes felfogni önnön felelősségét egyéni (anyagi) helyzetének alakulásában.

Egy jogállamban kissé szokatlan dolog utólagos törvényalkotással számon kérni olyan szerződéseket a bankokon, melyeket az ügyfelek aláírásukkal elfogadtak, és magukra nézve kötelező érvényűnek ismertek el. Minden hitelfelvevő tisztában kellett (volna), hogy legyen a devizában történő eladósodás veszélyeivel.

Azért, mert saját hiányos pénzügyi ismereteikkel nem voltak képesek felmérni a svájci valutában felvett kölcsön kockázatát, senki mást nem szabad(na) felelősségre vonni, mint magát az ügyfelet. Azonban ma Magyarországon ez másképp van. És sajnos az egyszerű embereknek ez kell.

Cirkusz és kenyér. Esetünkben inkább az utóbbiról van szó. És ha már ókori párhuzamoknál tartunk, érdemes egy röpké gondolat erejéig elidőzni a demokrácia és demagógia kifejezések közös tövében, a görög 'demosz' szó jelentésén. Ezt az oktatási intézményekben általában „nép”-nek fordítják, holott ez csak részben fedti a valóságot. Héراكleitoszék számára valójában a műveletlen, iskolázatlan csöcseléket jelentette...

És sajnos a devizahitelezés elfajulásának felelőseit, már ha egyáltalán lehetnek ilyenek, hasonló módon igyekszik megtalálni – vagy kitalálni, kinek melyik tetszik – a kormány, ahogy néhány évszázaddal, évezreddel ezelőtt az a bizonyos demosz tette – az osztrakiszmoszt felhasználva – például Kimónnal. A párhuzam több szempontból is megállja a helyét.

Mivel a történelem mindig ismétli önmagát, érdemes megnézni mi is történt vele. A politikai ellenfelei által feltűzött csöcselék ellene fordult, és a perzsák feletti győzelmeit elfelejtve száműzte Athénból. Nem sokkal később, amikor a spártaiakkal szemben szükség volt hadvezéri képességeire, térden csúszva hívták vissza a városállamba. Kísérteties a hasonlóság közte és a mai viszonyok között. Hiszen elképzelhető hasonló aktus néhány év múlva a bankok és az állam között is, ha a gazdasági környezet rosszra fordul. A kérdés az, hogy az addig felmerülő költségeket ki és miként fogja állni.

A pénzügyeken is túl

AVAGY A KÁDÁRI ALKU MESSZIRŐL INTEGET

▲ KELEMEN LUCI

A devizahitelekkel kapcsolatban sok elemzés, tényanyag, érv, vita, siránkozás és törvény látott napvilágot, amióta elszállt a svájci frank árfolyama. Miközben az állam szerepét vizsgáljuk a témában, nem szabad elfelejtenünk azért azt sem, hogy a nyugatibb szellemiségű államokban nem véletlenül akkora a hangsúly az öngondoskodáson, illetve a személyes felelősségen: egy, a pénzügyi kérdésekben jártasabb társadalom egyszerűen nem futott volna bele ebbe a pofonba, legalábbis nem ennyire. Nem csak ez ügyben lenne azonban tanulnivalónk.

Nem az lenne tehát akkor a legfontosabb, hogy kicsit kiokosítsuk az átlagos hitelest azzal kapcsolatban, hogy miben is állnak ezek a konstrukciók, milyen alternatívái és milyen kockázataik vannak? Nem azt mutatja meg a sztori, hogy ha már jó állambárcit játszunk, akkor oktassuk a népet, ne pénzt vágjunk hozzájuk? Taníts meg egy embert halászni... Ez persze egy nehezen értelmezhető koncepció egy olyan kormány számára, mely az önkormányzati választások előtt növekvő jövedelmek híján csak jövedelemredistribúcióval tud kampányolni.

Sokan leírták már azt is, hogy még mindig a kádári alku mentális hatását nyögjük társadalmi szinten. Szerintem ennek a gondolatnak eklatáns példája a mostani devizahitel-kérdés. Az, hogy 2006-ban a felvett hitelek több mint hatvan százaléka devizahitel volt, egy szisztematikus problémát jelent – olyat, ami túlmutat a pénzügyeinken. Egy ilyen jellegű konstrukció igénybevétele komolyabb hozzáértést, komolyabb tartalékokat és a kockázatok jobb megértését kívánja, mint amilyet az átlagos hiteles fel tud mutatni. Ez absztrakció: egyáltalán nem garantált, hogy a törlesztőrészek az aktuális árfolyamon maradnak. Ez egy rizikó, s mint minden ilyen, úgy érdemes bevállalni, hogy a „fogadás” elvesztése se végezze ki az embert anyagilag. Egy amerikai pénzügyi műsorban hitetlenkedve mondta anno a műsorvezető a témában: „hát ezek nem tudják, hogy nem szabad külföldi valutában eladósodni?”

Sok tényezőre visszavezethető a hazai középosztály nehéz helyzete, illetve süllyedése, de a devizahitelek problémája valószínűleg komoly szerepet játszik a kérdéskörben, bárhonnan is próbáljuk megközelíteni. Azt gondolom, mindez csak egy szisztematikus probléma komolyabb része. Bár a devizahitelek kérdése hazánkban és a régióban okozta a legnagyobb gondokat, Európa-szerte igaz, hogy a lakosság 86%-ának hiányosak a pénzügyi ismeretei az ING Investment Management 2012-es tanulmánya szerint: a személyes felelősségvállalás és a gondos

utánajárás két olyan fontos tulajdonság, amely nem kellően része a hazai kultúrának.

Nem tennék komoly különbséget a devizahitelek gombamód történő elszaporodása és a legtöbb posztmilleniumi politikai kezdeményezés látványos kudarca között – persze ebbe a kategóriába sorolható a magánnyugdíjpénztár-ügyek érdektelenségbe fúlása és megannyi más, nem csak politikai kérdés is. Nyilvánvaló, hogy az alternatívák keresése és felmutatása nem egyszerű tudomány, viszont demokratikus hagyományaink ápolása iránt mutatott érdeklődésünk és igényességünk is azt mutatja, hogy mentalitás terén sok tanulnivalónk akad még attól a bizonyos hanyatló Nyugattól.

A cikk folytatása elolvasható a corvinusonline.blog.hu-nl



Ízekre szedjük a CV-t

▲ BÁRTFAI ESZTER

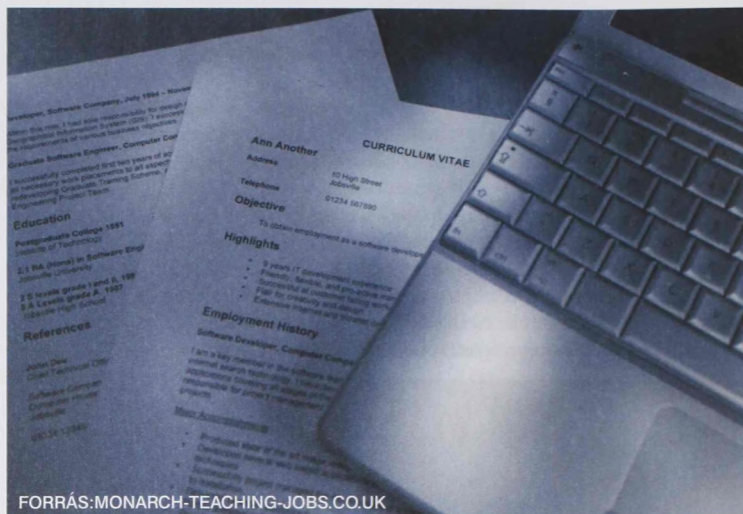
Az önéletrajz az álláskereső egyik sarkalatos pontja, hiszen ez az első filter abban a hosszadalmas és soklépcsős kiválasztási rendszerben, melyen sikerrel átjutva elnyerhetjük jól megérdemelt jutalmunkat, vagyis a megpályázott állást. Biztosan számtalan és különféle forrásból származó tanácsokat kaptál már ezzel kapcsolatban, kedves Olvasó (és talán már kicsit unod is), viszont a gyakorlat mégis azt mutatja, hogy nem lehet elég hamar felhívni a figyelmet az olykor bosszantóan bagatell buktatókra. E cikk célja az általában a figyelem periferiájába kerülő potenciális hibaforrások bemutatása.

Léteznek online elérhető önéletrajz-minták, ám ezekkel érdemes kritikusan bánni. Számos sablon kiemelten szerepelteti az álláskereső célját – feleslegesen, hiszen ez a CV rendeltetéséből adódik, illetve magától értetődő; ráadásul csak a helyet veszi el a többi relevánsabb információtól. Egyedül iparágváltás esetén fontolandó meg mégis.

Bizonyos, régen standard adatoknak szintén nincs helye. Ilyen például a lakcím, az életkor (ide tartozik indirekt az erre célzó e-mail cím is), a családi státusz. Utóbbi kettő előítéletek, s ebből következően negatív diszkrimináció forrásai lehetnek. Szintén divat az érdeklődési körök és hobbik felsorolása, melyeket csak akkor ajánlott megemlíteni, ha kapcsolódik a pozícióhoz. Továbbá az is ront az összképen, ha az elérhetőségeket „néven nevezük”, hiszen egyértelműen beazonosítható mindegyik enélkül is: nem lehet összekeverni ezeket az adatokat.

Talán azt sem gondolnánk, hogy a betűtípus is meghatározó lehet. Pedig így van: a jól ismert Times New Roman és a serif típusok nem minden HR-es tetszését nyerik már el, lévén kissé idejétmúltak. Válasszunk helyette sans-serif betűtípusokat, mint amilyen például az Arial. Ez (jogosan) a legnégyzetlenebb formai követelménynek tűnik, de ismerjük a mondást: sok kicsi sokra megy, és igazán nem igényel nagy erőfeszítést a beállítás.

Ezenfelül nem árt megjegyezni a bűvös kettes számot: maximum



FORRÁS: MONARCH-TEACHING-JOBS.CO.UK

ekkora terjedelmű legyen az anyagunk, de törekedjünk a tömörségre. A tanulmányokat kevésbé részletezzük, s fejtjük ki jobban a jártasságokat. A releváns tapasztalatokat fontos alátámasztani (lehetőleg számszerűsített) eredményekkel, mérőföldkövekkel, projektekkel – mindez a bennünk lévő potenciálról árulkodik –, a készségeket pedig nem árt egy-egy konkrét példával is illusztrálni. Ennél a blokknál a fellengzős, divatos kife-

jezések elkerülésére pedig fokozottan ügyeljünk.

Időről időre nem árt aktualizálni az önéletrajzot – és ez nemcsak a tartalomra vonatkozik, hanem az általában kevésbé kedvelt formásokra is. A HR-szakember másodpercek töredéke alatt dönti el, hogy továbbengedi-e a pályázót a következő fordulóba, így megéri elbábelődni az önéletrajzzal – pláne, ha megtérül egy állás formájában.

Tajvanon az élet...

▲ TÓTH TAMÁS

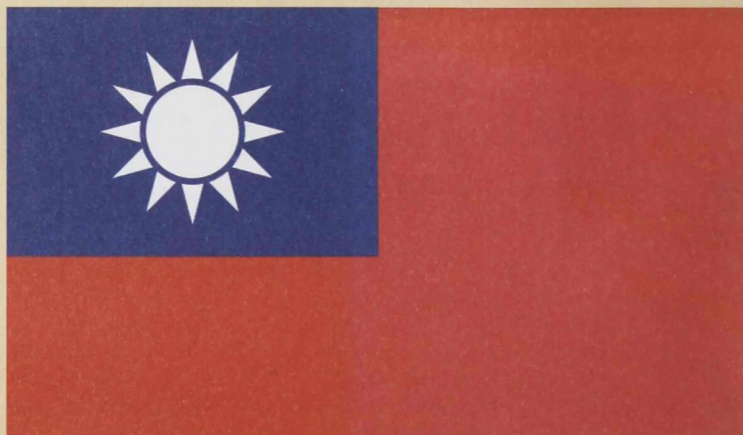
Aki külföldi karrierépítésben gondolkodik, az elsősorban Nyugat-Európa vagy az amerikai kontinens felé orientálódik. A távol-keleti nyitás ezzel szemben kevésbé népszerű, s ha körülnézünk, azt láthatjuk, hogy inkább az ott élők jönnek ide, mint fordítva. A földrajzi és kulturális távolságok visszatartó erejűek, pedig a kelet-ázsiai országok rengeteg lehetőséggel kecsegtetnek, amit egyre többen – főleg tőlünk nyugatról – ki is használnak. Erre pedig az egyik legjobb úti cél Tajvan.

Hogy miért érdemes odamenni? Mondanom sem kell, hogy a csendes-óceáni sziget, melyet az „ázsiai tigrisek” között tartanak számon, az elmúlt évtizedekben páratlan fejlődésen ment keresztül. Mára a térség egyik húzógazdaságának tekinthető, magas növekedési potenciállal. Tanulni vagy akár karriert építeni is megéri, hiszen a fejlődés megállíthatatlan. A sikereket több mint egy emberöltőtől ezelőtt alapozták meg, amikor az oktatásfejlesztés vált a legfőbb prioritássá. Ennek eredményeként mára a tajvani

egyetemeken is ott vannak a világ elit-jében, melyek egyre több lehetőséget biztosítanak külföldi hallgatók számára; a különböző cserediákprogramok, ösztöndíjak pedig serkentik a nemzetközi kapcsolatok fejlődését. Ennek következtében Tajvan népszerűbb, mint valaha, elsősorban a szingapúri, ausztrál, japán vagy amerikai egyetemisták körében, de Nyugat-Európából is egyre többen használják ki a lehetőségeket. Főképp kínai nyelvet tanulnak, de hagyományosan népszerűek a business, mérnöki, informatikai szakok, valamint az orvosi tanulmányok.

A bérek magasnak tekinthetők, hiszen alapidiplomával 185 000–240 000 Ft között, mesterszakos végzettséggel 360 000 Ft, PhD után pedig 480 000 Ft körül mozog az átlagkereset. Mind a BSc, mind az MSc szakon végzetek szinte egyből munkába állnak a diploma után, így munkanélküliség a fiatalok körében szinte csak a fluktuáció miatt fordul elő. A teljes munkanélküliségi ráta az elmúlt évek átlag 3%-os szintjéhez képest felugrott 5%-ra, ami Európában így is a legalacsonyabb szint lenne.

A gazdaság húzóágazata elsősorban a technológiaipar. Egyre több



tajvani nagyvállalat követel magának helyet a világpiacon, így már talán számunkra sem ismeretlenek az ASUS, HTC, vagy FOXCONN márkanévek. A külföldiek főként a szolgáltatásszektorban találnak munkát, de a nemzetközi környezet rengeteg alkalmat ad az érvényesülésre. Ami még csábítóbbá teszi a szigetet, hogy az ideiglenes munkavállalóknak vagy alacsony jövedelműeknek a legalacsonyabb, 6%-os adókulccsal kell számolniuk. A munkamóráról ezenfelül kiemelkedő, hiszen a túlóra mindennapi rutinnak számít, így sokszor az sem okoz gondot az emberek számára, ha hétvégén kell dolgozni.

Azt hiszem, a számok minden viszonylatban kecsegtetőnek bizonyulnak, s ha mindezt egy dinamikus növekvő környezetben, valamint egy befogadó és támogató társadalomban kínálják, akkor érdemes a világ végére is elmenni. Akinek mindezek alapján beindult a fantáziája, szívesen tájékozódna a tajvani lehetőségekről, elviseli a trópusi éghajlatot, illetve nem riad vissza az esetleges földrengésektől, az keresse fel bátran a www.roc-taiwan.org weboldalt.

A cikkért külön köszönet Tóth Tádé Dánielnek, aki Tajvanon végzi PhD tanulmányait.

Ciprus, az álmok szigete?

▲ KALLA KRISZTINA

Apró földdarab a kékségben, turistaparadicsom. A narancs- és citromfákkal szegélyezett utak, a rendkívül gazdag állatvilág felejthetetlen élményt nyújt mindenkinek. 1974-ben a törökök megszállták az északi felét, mely a mai napig kettéosztja az országot és a fővárost, Nicosiát. Jelenleg is folynak a tárgyalások a két terület újraegyesítésével kapcsolatban. Vajon milyen lehet itt élni és dolgozni? Az alábbiakban a sziget nem megszállt területét mutatom be.

Ciprus déli felén a hivatalos nyelv a görög, de a legtöbben beszélnek angolul is, ami segítség lehet a munkavállalásban. A magyar állampolgárok az EU-szabályok szerint vízummentesen utazhatnak a köztársaságba. Az országba való belépéshez elegendő a személyi igazolvány, ugyanakkor a tűzszüneti vonalon csak útlevéllal vagy az új, kártyaformátumú személyi igazolvánnyal lehet átkelni.

A terület infrastruktúrája fejlett, s bár ugyanez nem mondható el a tömegközlekedési rendszerről is, tény, hogy a helyzet az utóbbi években sokat javult, és további beruházásokat is terveznek. A közlekedésben a balra tarts szabály érvényes; bérelt autóval sok helyre el lehet jutni.

Három hónap ott tartózkodást követően be kell jelentkezni a ciprusi

bevándorlási hivatalban és tartózkodási lapot, úgynevezett „yellow slip”-et kell igényelni; az engedély kiváltásához a munkaadó igazolását is kéri. A munkaerőpiacra egyénileg vagy közvetítőkön keresztül lehet bejutni.

A béreket euróban folyósítják. A kötelező kifizetéseket (mint például a jövedelemadó vagy a társadalombiztosítási járulékokat) a munkavállaló köteles megfizetni, ezeket levonják a béréből, egyéb adó nincs. Szakmánként, illetve szektoronként meghatározott minimálbért alkalmaznak, ez viszont a dolgozók többségére nem vonatkozik. Ajánlott előzetesen tájékozódni a megélhetési költségekről is, mert ezek hazánkhoz képest lényegesen magasabbak.

Ciprus csábító lehet számunkra, viszont a rendkívül meleg és párás nyári időben nehéz dolgozni. A tél ugyan enyhe, de a legtöbb lakásban nincs fűtési lehetőség, és a szigetelés is több helyen rossz. A hűtés és fűtés elektromos berendezésekkel megoldható, ám ezek költsége meglehetősen magas. Mindezen kívül azt érdemes még tudni, hogy utazás előtt nincs ajánlott védőoltás, és az egészségügyi körülmények hazánkhoz hasonlóak. Fertőzés- és járványveszélytől sem kell tartani a környéken, ellenben a csapvíz fogyasztása nem ajánlott.

A cikk a *Közgazdász* 2014. szeptemberi számában is megjelent.



FORRÁS: WIKIPEDIA



FORRÁS: TENSI.HU

Csapidák és védőhálók a karrier dzsungelében

▲ BÁRTFAI ESZTER

Valószínűleg mindenki betéve tudja az olyan – szinte már kliséké degradálódott – munkahelykeresési és -megtartási tanácsokat, mint: legyünk udvariasak és előzékenyek, mosolyogjunk sokat (amik egyébként is alapvető viselkedési-erkölcsi normák), vagy elsőként érkezünk a munkahelyre, és utolsóként hagyjuk el, és hasonló. Vannak azonban olyan dolgok, amelyekről talán nem is gondolnánk, mi minden múlhat rajtuk új vagy régi munkahely, kollégák esetében. Számos szakmai oldal, fórum foglalkozik azzal, hogy mire érdemes figyelni a karrierépítés során. Jelen cikk (melyet reményeink szerint nemcsak

a pályakezdők, hanem a már dolgozó hallgatók is hasznosnak fognak találni) ebben próbál némi iránymutatást adni.

Új állás esetén az első hetekben kapott ebéd- vagy egyéb meghívásokat erősen ajánlott elfogadni – elvgre ezek az informális találkozások fontos részét képezik a szocializációnak, és visszautasítás vagy egyéb kifogások esetén megvan az esélye, hogy leírnak a munkatársak. Szintén nem érdemes vélt vagy valós jogosultságainkat vagy elkötelezettségünket éreztetni vagy hangoztatni. Ehelyett inkább fókuszáljunk a nekünk segítőkkel szembeni hálára és a saját munkánkban való igyekezetre.

Sokan abban a hitben élnek, hogy a túlórázásban (amelyre a kezdők hajlamosak is) megmutatkozó szorgalom

kifizető, azonban ez hátrányos is lehet a karriert illetően. A túlvállalás okozta stressz, szétszórtság és kimerültség az egyéni teherbíróképesség-határunk elérését jelezheti, ami miatt előléptetésekről vagy kihívást jelentő projektekről maradhatunk le.

Apropó projektek: érdemes átgondolni, mit tehetünk (a saját feladatkörünkön belül) annak érdekében, hogy az utánunk következő fázisért felelős személy munkáját megkönnyítsük. A szolgáltatáslehetőségei itt nem érnek véget: felettesünk elhúzódo problémájának megoldása, vagy akár csak asszisztenciányújtás révén akár megágyazhatunk a majdani előléptetésnek. Ezen kívül e téren nyomhat még az is a latban, hogy magunkra vállalunk-e más feladatokat és felelőségeket a kiosztottakon kívül. Ehhez érdemes feszegetni a határokat, kreatívan gondolkodni, bátran előállni eredeti ötletekkel – a végén akár a vállalat számára sokat számító értéket is létrehozhatunk.

A segítségnyújtás apró gesztusokban és előzékenységben is megmutatkozik, melyek bármennyire is jelentéktelennek tűnnek, nem elha-

nyagolandók. Nem altruizmusról van szó, csupán arról, hogy járjunk nyitott szemmel, s adott helyzetben például nyissuk ki az ajtót, intézzünk el egy telefonhívást, akinek éppen szüksége van rá – amikből direkt és azonnali haszon nem származik, viszont idővel kifizetődhetnek ezek a csekélységek. A kapcsolatépítés fontosságáról szintén sokaktól, sokszor hallhattunk már – de azt talán még nem, hogy az elmenő kollégák gyakran értékesebb tőkéket jelentenek, mint a jelenlegiek, hisz általában (illetve új állásukon keresztül, az ún. gyenge kötéseknek köszönhetően) jelentős mértékben bővíthet kapcsolati hálóink.

Ami a képességeket illeti, a hiányszakokra, gyengésekre (ügymond vakfoltokra) tekintsünk fejlődési lehetőségekként (bármennyire is bántja az egónkat). Ehhez kérhetjük kollégáink segítségét, hogy eltanuljuk ezeket a készségeket. Továbbá tanácsos szem előtt tartani a horizontális tudásbővítést, hiszen széleskörű tapasztalatokkal felvértezve olykor könnyebb előrejutni, mint elmélyült specializációval.

A cikk a *Közgazdász* 2014. szeptemberi számában is megjelent.

Erre számíts a diplomáddal

▲ SÜLE ANDRÁS

Időnként újra és újra felmerül a kérdés: mennyit is ér a diplománk? Nem mintha haszonnal materialista pénzhajhászok lennénk, de érdemes tisztában lennünk azzal, hogy az egyetem után milyen lehetőségek várnak ránk. Szerencsére az Európai Unió támogatásával a TÁMOP 4.1.3. program keretében létrejött Diplomás Pályakövetési Rendszer segítségével bármikor megtudhatjuk ezt. A diplomantul.hu-n fellelhető adatok közül szemezgettünk.

A legzsirosabb állások a G karosokat várják: pályakezdőként havi 246 ezer forintos átlagbért tehetnek zsebre. A sok gyakornoki lehetőségnek

köszönhetően ráadásul az ezeken a szakokon tanulók fele már az abszolútórium megszerzésekor főállásban dolgozik.

Még jobb a helyzetük az Élelmiszertudományi Kar hallgatóinak. Közülük a záróvizsgára készülők 79,5%-a helyezkedett el az átlagosan 190 ezer forint kezdőkeresetért. A diploma után munkába álló ÉTK-sok már sokkal nagyobb kihívással szembesülhetnek: akár hat hónapot is eltölthetnek álláskereséssel. Azt tanácsolnám ezért az itt tanulóknak, hogy már corvinusosként kezdjék meg karrierépítésüket.

A tájépitészeknek is ugyanezt javasolnám, hiszen a legszorgalmasabb diákok 73,1%-a már a végzőkor állást talál, a kevésbé ambíciózusoknak

viszont szintén nagyjából fél évig kell a munkaerőpiacon versenyezniük.

A lustálkodó T karosok ellenben megnyugodhatnak: a mi büfészakjainkon ritkán fordul elő, hogy a szakdolgozat elkészítése mellett még a munkánkra is oda kelljen figyelni, ugyanis a társadalomtudományokat hallgatók kb. 7%-a dolgozik főállásban tanulmányai mellett. A diploma megszerzése után mégis minden hónap elején átlagosan 214 ezer forinttal gazdagodhatunk, gyakran valutában, hiszen az itt végzettek majdnem negyede külföldön vállal munkát.

A kertészkarosok között a legkisebb arányú a versenyszférában való elhelyezkedés (57,4%), ezért az itt végzőknek érdemes barátkozniuk az állami vállalatok, valamint a helyi önkormányzatok tisztviselőivel. A kapcsolatépítés már csak azért is fontos, mert a KERTK-n a legmagasabb a pályaelhagyók aránya (25,5%). Azonban annak sincs oka szomorkodni, aki ide került be, hiszen a végzettek

átlagos kezdőjövedelme felülmúlja az ELTE-séket.

A K karosoknak sem fog felkopni az álluk, hiszen az első keresetük középértéke csak pár ezer forinttal marad el a G karosokétól. Mindazonáltal, ha nem vagy benne abban a 22,6%-ban, aki a záróvizsgázáskor már főállásban dolgozik, akkor átlagosan kb. négy hónapig kereshetsz munkát. Szerényen azt a tippet adnánk, hogy ásd bele magad a szakmádba még az utolsó féléved előtt.

A corvinusos diploma hazánkban és szerte Európában értékesnek számít. A sikeres karriert azzal szavatolhatjuk, ha tisztában vagyunk pályánk egyéni sajátosságaival, kihívásaival. A diplomantul.hu remek támpontot nyújt, a személyes ismeretségek, szakmai találkozók azonban még ennél is jobbak. Ne feledd: a sikerhez vezető úton az sokkal gyorsabban halad, aki térképét is rajzol hozzá!

A cikk a Közgazdász 2014. szeptemberi számában is megjelent.

Közösségi oldal nem csak üzletembereknek

▲ RUBIN ESZTER

Ha esetleg megszállottja vagy a Facebook-nak, akkor talán ideje elgondolnod azon, hogy felteszed-e magad egy szakmai közösségi oldal kapcsolatháló térképére is. Előbbi kapcsán sokan mondogatják, hogy aki ott nem található meg, az nem is létezik. Utóbbinál ez úgy hangzik: aki jelen van a munkaerőpiacon, az jelen van a LinkedIn-en is. Noha itthon még csak most kezd beépülni az emberek tudatába, az üzleti kommunikációt és kapcsolatokat kiépítését lehetővé tevő weblap már 2002 óta létezik. Növekvő népszerűségének köszönhetően pedig immár 20 nyelven elérhető, köztük magyarul is.

Nem ismeretlen a LinkedIn világa a fölötté bábáskodó üzletembereknek:

az alapítónak a PayPal volt az első nagy dobása, a cég jelenlegi igazgatója pedig nem más, mint a Yahoo volt ügyvezetője. Hosszú út vezetett a sikerig, de mára ez a korszakalkotó médium több mint 300 milliós tagsággal rendelkezik. Ha csak az itthoni viszonylatot nézzük, elmondhatjuk, hogy minden ötödik percben egy újabb magyar felhasználó regisztrál a szakmai oldalon.

A weboldal elsődleges célja az üzletkötés, valamint a munkaerő célba juttatása, ami nagyban meg tudja könnyíteni az üzleti szegmensben dolgozók életét. Amennyiben például egy Budapesten élő üzletasszony éppen egy chicagói üzletemberrel vagy céggel szeretne tárgyalni, leegyszerűbb a LinkedIn-en megkeresnie az illetőt. A közösségi háló emellett marketingfunkcióval is rendelkezik a szerkesztők ügyelnek arra, hogy

mindenkihez csak a releváns megkeresések jussanak el.

A felhasználói profil gyakorlatilag hasonló egy CV-hez, csak jóval terjedelmesebb és persze beszédesebb: részletekbe menően lehet taglalni a tanulmányokat és munkahelyeket, az ott szerzett tapasztalatokkal, elvégzett feladatokkal, tevékenységekkel kiegészítve; meg lehet adni az érdeklődési kört és a készségeket is – amelyek egyúttal címkékként is funkcionálnak. Mindezeket felül található hírfolyam és üzenőfal is.

A fentiek tükrében, a LinkedIn-írók kicsit olyan, mint egy termékajánló saját magunkról, amely abban segít másokat, hogy megtaláljanak minket, ami nemcsak állásajánlatot hozhat nekünk, hanem felkéréseket is, például felmérésekben és kutatásokban való részvétellel. A böngészés egyébként nagyon sokszínű, hiszen kereshetünk iparág, cég, előző cég és hasonló szakma alapján is. Mindemellett él még egy vice versa ajánlásos rendszer is, melynek lényege, hogy minél többen ajánlanak valakit, annál pozitívabb

kép alakulhat ki róla – olyan ez, mint egy szállodánál a csillagok száma.

Ha valakinek esetleg problémát okoz kiigazodni az oldalon, annak bátran ajánlom a témával foglalkozó számos blog és könyv mellett a www.drlinkedin.hu-t, amelyen egy profi magyar szakértő nyújt eligazodást a funkciók között. Érdemes tehát kipróbálni ezt a munkaerőpiacot integráló közösségi oldalt.

Egy jó LinkedIn-profil igen ütőképes és hatékony önmegjelenítési eszköz lehet, mellyel ki lehet tűnni a tömegeből, s még az önéletrajzban is jól mutathat. Nem utolsósorban pedig egy finomra kalibrált szűrő is, mely megkönnyíti és kiegészíti az állásvádat. A számtalan előny és felhasználási lehetőség azonban nem jelenti azt, hogy hátrádkelhetünk a fotelban, abban a hitben, hogy azonnal záporozni fognak az ajánlatok, ugyanis a lassú vízpartot mos elve ugyanúgy érvényesül a karrier és kapcsolati háló építésében, mint a munkakeresésben.

A cikk a Közgazdász 2014. szeptemberi számában is megjelent.

LinkedIn



TM

Igazgatói páholy

„A társadalmi kérdésekről beszélő színházban hiszek” – beszélgetés Máté Gáborral

▲ DICSUK DÁNIEL

Habár kétségtelenül a színház világában járunk, nem szeretem a teátrális kifejezéseket – ennek ellenére alighanem igaz, hogy a Katona József Színház újabb virágkora elején jár. Megújult arculat, népszerű, fiatalos közeg, teltházás előadások, kritikai és szakmai sikerek, valamint kiemelkedő színészgárda fémjelzi a teátrum jelenét. Legutóbb a Pécsi Országos Színházi Találkozó (POSzT) a Fényevők című idei bemutatójuk szerzett több díjat, köztük a legjobb rendezésért járó elismerést. A pécsi fesztiválon beszélgettünk mindezekről a színház igazgatójával, Máté Gáborral.

Hogyan értékeli a színház elmúlt évadát?

Minden mutatószámunk nagyon eredményes, így ha erről az oldalról nézzük, egyértelműen sikeres. Az évadunk tele volt izgalmas dolgokkal, fordulatokban gazdag időszakot zártunk. Nem minden úgy sikerült, mint ahogy előre elterveztuk, de úgy gondolom, hogy a felmerült nehézségeket és változásokat jól sikerült kezelnünk, és az elkészült előadások is ezt mutatják. Azt sajnálom, hogy a Kamra legutolsó tervezett bemutatója (Peter Weiss: M/S) ószre csúszott, így ott nem sikerült ezt az évadot izgalmas politikai kérdésekkel annyira kifuttatni, mint szeretnénk volna.



Mindig nyitott kérdés a politikai színház létjogosultsága, Önöknél nemrég egy nagy hírverést kapott beszélgetés is volt erről a témáról. Ön miként vélekedik erről?

Sokak számára a politika sajnos csak annyit jelent, hogy Fidesz, MSZP vagy Jobbik, a politika azonban nem ez. Eredetileg azt jelenti, hogy hogyan és miként intézi az állam a társadalom ügyeit, folyamatait. A politikusok elvben szolgálják az állampolgárokat, ezt néha ki is mondják, de nekem nem ez a tapasztalatom. Mindezek miatt én csak az olyan színházban hiszek, amelyik élesen próbálja megfogalmazni azokat a társadalmi kérdéseket, amelyek a környezetet foglalkoztatják. Én ezt így tanultam, nem is tudok máshogy gondolkodni. Ez persze éppúgy kifejeződik klasszikus művek feldolgozásában, mint kortárs előadások megalkotásában.

Sokan kérdőjelezik meg a POSzT szerepét vagy akár létjogosultságát, de azért idén elég erős programot hoztak össze a szervezők. Hol és miért hiúsul meg a POSzT eredeti célkitűzése?

A POSzT lehetne egy fontos szakmai fesztivál, de ez az én meglátásom szerint sosem teljesült – az persze jogos igény lehet, hogy évente itt találkozhat a színházi szakma, és jól érezheti magát. A válogatók személye, a válogatás minősége és hasonló azonban mindig adtak vitára lehetőséget, és főleg amióta a két színházi társaság együtt szervezi a találkozót, a revansok, a sértettségek és a kompromisszumok erősen meghatározzák az adott évi mezőny versenydarabjait.

Idén a Katona József Színház két előadással képviseltette magát Pécsen – a díjakat nyert Fényevők mellett az Ön által rendezett, a második világháborús szerb-magyar etnikai konfliktust feldolgozó Vörös is meghívást kapott. Miért most érezte ezt a darabot aktuálisnak?

Ennek elsősorban praktikus okai vannak, hisz már régóta hívtak Szabadkára rendezni, ugyanakkor

színházigazgatóként nem éreztem azt, hogy egy próbafolyamat idejére el tudok szakadni Budapestről. Az ígéretemet azonban nem halogathattam tovább, így mindenképp valami olyat akartam, ami mindkét társulat hasznára válhat. Ez az én szememben eleve kizárja azt, hogy egy konvencionális színdarabot válasszunk. Olyan előadást szerettem volna, amelyben megjelenik a kétnyelvűség, a lokális téma (ugyanakkor Pesten is méltó a figyelemre) – így adódott a Vörös.

Különleges próbafolyamat volt, hisz többek személyesen is kötődtek a feldolgozott témához, ugyanakkor azt éreztem, hogy nem akarják meglovgolni a személyes vonalat. Úgy látom, az ott élő emberek ettől a kettősségtől gazdagabbnak érzik magukat, és nem volt szándékuk akár a művészet terén revansot venni bármiért.

Budapesten rengeteg színház működik jelenleg (ezzel természetesen nem azt mondom, hogy túl sok). Ön szerint ezek mennyire versenyeznek egymással a nézőkért?

Úgy gondolom, hogy többnyire ugyanazok az emberek járnak színházba, és ők alkotnak több csoportot is. Van egy erős, de egyre szűkülő réteg, amelyik inkább művészszínházakba jár (Katona, Örkény), és ők hamarabb eljutnak néhány alternatív műhelybe, mint mondjuk a Madách és az Operett nézői, akik az ország minden részéről érkeznek Budapestre színházba. Egy másik réteg a Vígyszínházat nevezi kedvencének (szinte Nemzeti Színházának), és kialakult egy jelentős csoport, az Alföldi-rajongók köre.

Habár a mi generációnknál a színház mint művészeti ág talán háttérbe szorul, ez, végignézve a Katona közönségén, nem érződik. Ez minek tudható be?

Tudatosan próbálunk Önökre építeni, hisz a Katona József Színház törzsközönsége az 1982-es megalapítás óta fiatalokból állt. Nagyon nem tetszett nekem, hogy az utóbbi években egyre jobban elfordultak tőlünk (is), így igyekeznünk tenni ez ellen.

Mennyire fontosak a Katona József Színház számára a sztárok, például Kulka János vagy Nagy Ervin jelenléte a társulatban?

Véleményem szerint nagyon (bár nem szeretem a sztár kifejezést), de hozzáteszem, Nagy Ervinnek mi vagyunk az első és egyetlen társulata. Az, hogy ő személyiségénél fogva alkalmas arra, hogy egy jelentős réteget (elsősorban huszon-, harmincéves hölgyeket) bevonzon, termézetes és velejárája

a színháznak. Beszélhetünk színházi esztétikáról, de ettől függetlenül sok néző egyszerű okokból jár vissza színházba. Az ilyen értelmű nemiség mindig is jelen volt akár a Katona József Színháznál is, ezt el kell fogadnunk. Megfigyelhető, hogy most a Fényevők kapcsán kezd kialakulni egy Tasnádi Bence körüli „szurkolótábor” a fiatal lányok körében.

Legutóbbi lapszámunkban Vidnyánszky Attila azt mondta, hogy lehetetlennek tartja, hogy a magyar színházi élet piaci alapokon működjön, és erre nem is kell törekedni. Ön mit gondol erről?

Ugyanezt. A magyar színházjegyárak nem kúszhatnak fel abba a tartományba, ahol matematikailag lenniük kellene, hisz azt a nézők aligha tudnák megfizetni, ugyanakkor az adóforintoknál nem érzékeli, hogy az is az ő zsebéből vándorolt a nagy közös kasszába. Ezzel kapcsolatban nem is érzek társadalmi irritációt. Jelenleg talán egyetlen színház tud piaci alapon működni, ez pedig az Orlai Produkciós Iroda, bár ha azt feltételezzük, hogy a piaci alapú alkotás is azt jelenti, hogy a „semmitől valamit”, akkor ez sem teljesül, hisz egyre több esetben a mi vezető színészeinket hívja meg főszerepekre, vagy épp kifejezetten rájuk választ darabot.

Ez azért az Önök ismertségét és művészeik népszerűségét is növelheti.

Félre ne értsen, nem mondtam, hogy engem ez zavar, csak válaszoltam a kérdésre abból a szempontból, hogy bizonyos hosszú távú „befektetések” – a színészek kinevelése és tudatos felépítése – őket nem érintik.

Visszatérve az adóforintokra: ha egy intézménynek nem a piac, hanem az állam a fenn tartója, mindig felmerül a különböző politikai korlátok kérdésköre, amint azt az utóbbi években több kollégája is tapasztalta...

Ezek közül mindig a szakmai korlátok a legfajóbbak, és én azt is ezek közé sorolom, hogy a fiatalabb generáció nagyon tehetséges képviselői nem kerülhetnek annak a lehetőségnek a közelébe, hogy saját műhelyt, színházat igazgassanak. Művészi szempontok helyett vidéki várospolitikusok több színház esetében azt a gyakorlatot vezették be, hogy ha velük jó kapcsolat alakít ki egy-egy alkotó, aki néhány-szor mondjuk egy stadion tribünjén is látható, akkor ő lesz az igazgató.

A cikk a *Közgazdász* 2014. szeptemberi számában is megjelent.

A huszadik század megelevenedik

▲ BÁRTFAI ESZTER

A történelem meglehetősen száraz (de legalább nem elvont) tantárgy, hiába, hogy tele van mozgalmas évekkel, jelentős évtizedekkel. Ezen a szépirodalom tud enyhíteni némileg: az objektivitást (nem teljesen) feláldozva és a fikcióhoz nyúlva igen izgalmas, olykor provokatív átíratai születnek a történelemnek. A sokak által elsősorban ponyvakrimi-íróként ismert Ken Follett, mondhatni, mestere ennek és a műfajnak: A katedrálisban (és folytatásában) megmutatta, miként lehet egy kort részletesen, hűen bemutatni, egyszerre több mindenre, komplexen is kiélezni, és még monumentálissá tenni „pusztán” egy katedrális felépítésével (a polgárháborún kívül), amely sokéves eseménye átszövi az egész regényt. Az angol határt átlépve és a középkorhoz képest nyolcszáz évet ugorva előre az időben az Évszázad-trilógia a 20. század Amerikáját és Európáját öleli fel, szintén emberi sorsokon keresztül bemutatva.

A trilógia egyik sajátossága, hogy nem egy-két főszereplőt, hanem mindjárt öt családot követhetünk nyomon, akik mind eltérő nemzetiségűek: amerikai, német, angol, walesi és orosz. Azt hiszem, nem árulok azzal zsákbamacskát, ha azt mondom, hogy mindegyikük más társadalmi réteghez tartozik, különböző személyiségűek, egyéni (érdekel)politikát folytatnak – és nem utolsósorban valamilyen úton közük van egymáshoz.

Az angol Fitzherbert gróf felesége orosz, továbbá van Walesben szénbányája, ahol kizsákmányolja a családokat. A kastélyában megforduló vendégek között „bújik meg” a német követség attaséja, Walter von Ulrich – ám nem ő az egyetlen érdekes, különös személy. Rájuk nem térnek ki, mert túl hosszadalmas lenne, de a lényeg, hogy a szálak elnyúlnak az Egyesült Államok elnökének titkáráról az orosz forradalomig és kommunizmusig – behálózva az egész világot, egy nagy globális szövedéket alkotva. S hogy kik is ők pontosan (hogy azért mégis el lehessen helyezni őket)? Egy testvérpár a forradalmi Oroszországból pro-



bál életben maradni, míg két másik ellensége egymásnak Angliában és Walesben. Amerikában pedig politikában és üzletben rivalizáló családokkal találkozhatunk, továbbá beleszöppe-nünk a német nemzeti politikába, helyi üzletvilágba és nemzetközi diplomáciaiba.

Az első részben, a Titánok harcában az ő életük fonódik össze az első világháború borzalmi közepette. A folytatás, A megfagyott világ a Párizs környéki békekötéstől öleli fel az eseményeket a második világegészig, míg Az örökkévalóság küszöbén címre

keresztelt befejezést a hidegháborúnak, valamint a társadalmi és civil mozgalmaknak szentelte a szerző. Mindezek az említett családok három generációján ívelnek át, ami csak fokozza a trilógia érdekességét, hiszen újabb szereplőket kísérhetünk végig.

A múlt gazdag alanyokkal szolgál a sorozathoz, viszont azt tudni is kell feldolgozni, majd abból alkotni valamit – Ken Follett tehetsége ebben rejlik. Fogott rengeteg szereplőt – akik egytől egyig emberek: hoznak jó és rossz, meggondolatlan döntéseket, szerelembe esnek, majd kiábrándulnak, s az idő folyamán formálódnak –, és összehozta őket az események sodrásával és kapcsolataik által. Ők elevenítik meg a történelemnek azon szakaszát, amely még a mi életünkre is komoly közvetlen hatással van.

Az Évszázad-trilógia nyilvánvalóan nem helyettesítheti a szakkönyvet, de ha valaki át szeretné tekinteni a mögöttünk lévő század történelmét a kritikus eseményekre fókuszálva, valamint kultúráját, és közben még szívesen szórakozna, kikapcsolódna, akkor Ken Follett regényei tökéletesen megfelelnek e célra. A kötetek nagyon vastagok (mégsem lehet csupán százegynéhány oldalba belesűríteni száz évet), de kárpótol érte a hihetetlenül érdekfeszítő, szövevényes, sodró lendületű és olvasmányos tartalom.

ARCoskodás az Ötvenhatosok terén

▲ KELEMEN LUCI

Bár már korábban is hallottam az ARC plakátkiállításról – és olvastam elég interjút és összefoglalót róla –, most először volt alkalmam élőben is megtekinteni. Tetszett, amit láttam, de nem eléggé. Azt hiszem, értem, miért vannak bajban. Ezer árARCot öltöttem, de nem találtam olyat, amiben úgy igazán elégedett lettem volna.

Tény, hogy elfogult vagyok a hosszabb szövegek iránt, ha üzenetek átadásáról van szó – reménybeli újságíróként és novellistaként, azt hiszem, nem is nagyon lehetek más. Nem tudom biztosan eldönteni, hogy csak fenti elfogultságom miatt találtam a plakátokat, hogy úgy mondjam, intellektuálisan üreseknek, vagy azért, mert tényleg azok voltak.

Kétlélű fegyver a közéleti témákkal foglalkozni egy ilyen rendezvényen.

Egyrészt ez a legpolarizálóbb, ennél fogva a legnagyobb érdeklődésre számot tartó téma, egyben olyan, ami az alkotói kedvet is meghozza – nyilván nem véletlenül született sok ilyen témájú alkotás –, viszont másrészt elkerülhetetlenül leegyszerűsítő, demagóg jellegű is lesz. Egyetemi hallgatóként és a közéleti kérdések iránt érdeklődő emberként azt látom-gondolom-tapasztalom újra és újra, hogy a világ bonyolult – és megannyi problémáját az okozza, hogy manipulatív emberek önös érdekből, gyakran politikai előnyomulásuk érdekében szlogenekké devalválják a gazdaság és a szociológia komplikált kérdéseit. Nem tudtam mit kezdeni azzal, hogy ennek kritikájaként, ennek voltaképpen értelmiségi alternatívájaként pontosan ugyanezt csinálták az alkotók.

De wannabe értelmiségiként sem tudom igazából hová tenni a kiállítást, ugyanis az üzenetek szinte soha nem



mentek túl a „jaj, de okosak vagyunk te meg én, hogy érted a kis fricskát, veressük meg egymást gondolatban” fogalmán. Hatalmas újdonságot vagy mély gondolatot aztán egyik plakát sem tartalmazott. Kína kezében van az amerikai adósság hatalmas része. A Fidesz nyom. Egyre inkább a keletibb, autokratább országokra emlékeztet a hazai berendezkedés. Abszurd dolgok történnek nálunk. A prominens belpolitikai szereplők szinte bármit megkaphatnak. A fiatalok külföldre mennek. Egyre kevesebb ok van a maradásra. Egyik sem egy komoly, új gondolat – de szintén nem egy komoly reflexió a már létezőkre. Felvillantanak valamit, amit mindenki tud. Minek?

A bennem lakó nemlétező esztéta sem volt teljesen meglegedve. Főleg azok a plakátok szúrtak szemet, amiken egyszínű alapon csak egy-két szó volt – nem logoparódiák, mint a tavalyi coca-colas, csak egy nagyon egyszerű megoldás. Tudom, hogy vannak olyan modern művészek, akiknek több millió dollárt fizetnek olyan képükért, amin sötétkék alapon egyetlen fehér csík van, de azt hiszem, ahhoz is, meg ezekhez a kényszerminimalista megoldásokhoz is túl régimódi vagyok.

Lehet, csak a plakát műfaja áll tőlem távol. Vagy a plakát volt hozzám túl közel.

Közgazdásztól az ARC-ig – interjú Halász Gézával

▲ SÜLE ANDRÁS

Újságunk egykori karikatúristája, megannyi tankönyvünk borítójának tervezője, 37 évig a Corvinus tanára – Halász Géza pályája nagyban kötődik egyetemünkhöz. A -zu- szignójú grafikus szereti elmondani a véleményét, de szavak helyett karikatúrában fogalmaz. Alkotásait nemzetközi pályázatok első, második helyezéssel és különdíjjal is jutalmazták. Beszélgetésünk apropóját most épp a 14. ARC óriásplakát-kiállítás harmadik helyezése adta.

Hogyan került a Közgazdászhoz?

1967-ben kezdtem el az egyetemet, akkor voltam elsős. Jegyzetelés közben firkáltam, és valamelyik előadáson a mellettem ülő megkérdezte, hogy miért nem jelentkezek a Közgazdászhoz, mert nincs karikatúristájuk. Akkor bementem, és elkezdtem a lapnak dolgozni. Negyedik koromra lett egy külön humor rovat is, aminek akkoriban én voltam a vezetője.

Mennyire lehetett szabad szellemi műhely a Közgazdász az akkori rendszerhez képest?

Szabad volt. A főszerkesztő egy karikatúrámba sem szólt bele. Egyszer volt, hogy a külföldi utamról írtam egy cikket. Francia diákokkal beszélgettünk, akik maoisták voltak. Nálunk akkoriban a maoizmust ki se volt szabad ejteni a szánkon. Megírtam, hogy nem lenne hülyeség, ha felkészítenének minket a maoizmusból is, hogy tudjunk legalább

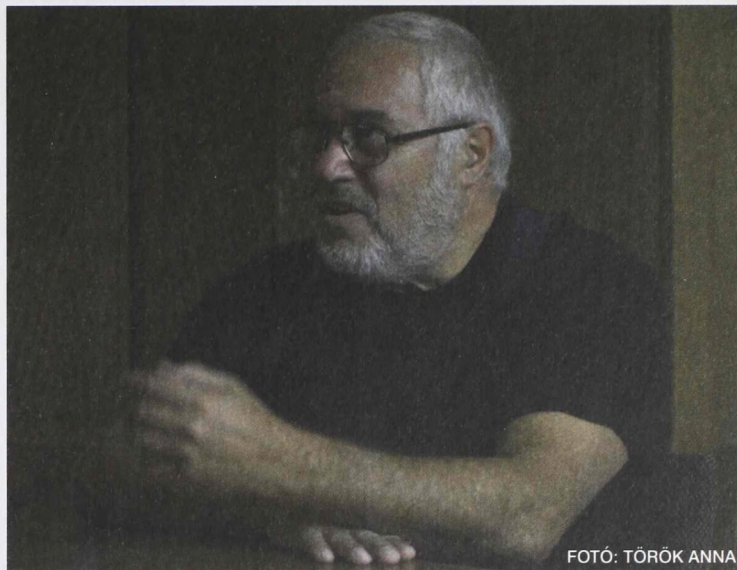
vitatkozni, ha már nem szeretjük őket. Ezt a részt a főszerkesztő ki akarta hagyni, mire én megmondtam, hogy akkor az egész cikket hagyja ki. Ennyi volt az egész. Egyszer-egyszer előfordult, hogy azt mondták nekem: ejnye-bejnye. Ezt sem a szerkesztőségben vagy az egyetemi vezetéstől, hanem a pártbizottságtól kaptam. Ez inkább azért volt, mert kicsit kritikusabb hangot ütöttem meg, mint a szokásos. Mert volt egy szokásos kritikus hang, meg volt egy kicsit kritikusabb.

Sokáig dolgozott a Közgazdászban...

Az egyetem után kis kitéréssel visszajöttem ide, tanítottam sokáig – innen is mentem nyugdíjba az Információrendszerek tanszéktől. Végig bejárógattam a Közgazdászhoz néha egy-egy rajzzal, néha csak úgy beszélgetni. A rendszerváltás után egyszer az akkori rektor megszüntette a Közgazdászt, nem tetszett neki a kritikai hangnem. Amikor pár év múlva újraindulhatott, akkor már a kritikusság hosszú hagyományát nem tudták újraéleszteni; ebben próbáltunk néhányan segíteni, de ez nem jött így össze.

Akkor térjünk az ARC-ra. Hányadszor vesz részt kiállítóként?

Nálam úgy működik ez a pályázat, hogy ha meghirdetnek egy témát, akkor nem ahhoz rajzolok vagy készítek valamit, hanem a meglévő készletből párosítom össze. A sok ARC közül én négyre pályáztam, abból egyszer nem kerültem be, egyszer első lettem, egyszer csak felkerültem, most pedig megint nyertem egy díjat.



FOTÓ: TÖRÖK ANNA

Volt esetleg az idei kiállításon kedvenc plakátja?

Több is. Tetszett az első helyezést elért focipálya, de a közönségdíjasat is jó ötletnek tartottam. Nekem az volt a bajom a kiállítással, hogy az alkotásokat nagyon sokszor nem igazán plakát-szerűre csinálták meg, hanem inkább csak felraktak egy szlogent. Lehetett volna sokkal ütősebb dolgot csinálni. Érdekes volt például az, amelyik Lázár Jánosból bibliai utalást csinált, az se volt igazán jól megfogva, de legalább ütős volt.

Sokan vádolják az ARC-ot azzal, hogy elpolitizálódott.

Végül is ez egy teljesen liberális fórum. Nincs olyan, hogy azt mondják: ezt nem lehet beküldeni. Sőt, olyan feltételeik sincsenek, hogy ami már megjelent ne kerülhetne be. Tehát bárki bármit beküldhet. Lett is ebből balhéjú két évvel ezelőtt, amikor valaki egyik plakátján rendesen megbírált a Mahírt, és az szépen ki is vonult a támogatók közül. Én épp ezt a liberalizmust szeretem bennük.

Ön szerint lesz jövőre ARC?

Nem tudom sikerül-e összehozniuk. Furcsa volt – ilyennel nem találkoztam korábban –, hogy a kiállítók közül ketten is azért használtak álnevet, mert féltek, hogy a munkahelyükön retorzió éri őket. Számomra ez azért meglepő, mert én liberális szemlélettel a Magyar Nemzet Hétfégi Magazinjának rajzoló – igaz, nem politikai dolgokat. Mégis jelentek meg ott olyan rajzaim, amiket ha kicsit jobban megnéznünk, elég kritikusak – de talán ők is tudják, hogy a karikatúra kritikai műfaj, ez a dolga.

Akkor alaptalan ez a félelem?

Biztos, hogy nem. Én túl vagyok már azon a koron, hogy féljek a kirúgástól, mert legfeljebb abba hagyom és kész. Akinek viszont még vannak munkában töltendő évei, annak ez komoly veszélyt jelenthet. Egyik ismerősöm újságíró volt, és most ötvenvalahány évesen Londonban próbálkozik. Neki ez már nagyon nehéz. Itthon nem tud elhelyezkedni, mert utánanyúlnak, ugyanis ő nemrég egy magas rangú kormánytisztviselőnek volt a PR-osa.



„A Kar lelki szemetesládája”

▲ MILICZ ÁKOS

A hallgatói Fegyelmi Bizottság hallgatói tagját, Jenővári Mártont kérdeztük munkájáról.

Mi a szerepe ennek a testületnek?

A bizottság vizsgálja meg a vétség elkövetésével vádolt hallgatók ügyeit. Objektív elbírálást biztosít mindenki számára: eszközt az oktatók kezében és védőháló a hallgatók számára igazságtalanságok esetén.

Mi a munkamódszer?

A Bizottság két oktatói és egy hallgatói tagból tevődik össze. Az oktatókat – és egyúttal a Bizottság elnökét – a kari dékán kéri fel, a hallgatói tagot pedig a Hallgatói Önkormányzat delegálja, akit a kari HÖK elnöke nevez ki.

A hallgatói vétség jelentését követően a kari dékán hívja össze a bizottságot. Ilyenkor a munkafolyamat általában a már lezárt ügyek vizsgálatával kezdődik, amikor a bizottság hasonló esetek után kutat. Ezt követően a folyamat az ügy előzetes megbeszélésével, a Hallgatói Fegyelmi és Kártérítési Szabályzat releváns paragrafusainak értelmezésével, a bizonyítékok begyűjtésével és a meghallgatandó tanúk számbavételével folytatódik.

Ezek után a Bizottság kijelöli a tárgyalás időpontját, ahol minden érintettet meghallgat, felteszi kérdéseit és összeveti a hallottakat a bizonyítékokkal. Szükség esetén elképzelhető szembesítés és a tárgyalás meghosszabbítása. A tárgyalást a Bizottság

döntésének kihirdetése zárja, mely jellemzően megrovó, szigorú megrovó és egy-két féléves eltiltás szokott lenni.

A határozat a szabályzat adta korlátok között mozog, de az eseteket egyediségétől függően a Bizottság figyelembe veszi az egyéb enyhítő és súlyosító körülményeket. Extrémebb helyzetekben sajnos muszáj szigorúbb szankciókat megítélni, hogy ezek ne válhassanak trenddé egyetemünkön.

Jellemzően milyen témák kerülnek a bizottság elé?

A legtipikusabb félrelépések a puskázás és a plágium. Mindig elgondolkodtat, hogy mennyi energiát és erőforrást öl egy-egy hallgató egy csalási kísérletbe. Ilyenkor igencsak extrém megoldásokkal és eszközökkel szokott találkozni a bizottság.

Hogy látják a tagok a Bizottság hasznosságát belülről?

Úgy is mondhatnánk, hogy a bizottság az oktatók egy részének frusztrációit is vizsgálja, kezeli, így egyfajta szociális szerepet is betölt. Egyszer egy oktató azt mondta, mi vagyunk a Kar lelki szemetesládája, mert azt is meghalljuk, amit mások nem. Ez elgondolkodtat.

A meghozott határozat a szabályzat által megengedett keretek között születik meg, így a Bizottságnak lehetősége van mérlegelni az enyhítő és súlyosító körülményeket.

A fegyelmi ügyek elbírálása nem egyszerű eldöntendő kérdés. A vétségek mellett elisklani nem lehet, de a hallgatókat még egy ilyen abszurd szituációban is lehet – kell – segíteni.

A beszédes testbeszéd

▲ KEMECSEI VIRÁG

Az elmúlt hónapban lehetőségem volt részt venni egy szerb nemzetközi konferencián az AIESEC-nek köszönhetően, ahol beleáshattam magam a magyar körökben egyelőre kevésbé elterjedt trénerkultúrába. A négynapos konferencia során felébredtettem és fejlesztettük a bennünk rejlő előadókat.

Valószínűleg nem fog újdonságként hatni az olvasóra, hogy a prezentálás egyik központi eleme a tartalom kívül a nonverbális elemek megfelelő alkalmazása. Az sem lehet meglepetés, hogy ezek tudatos alkalmazása személytől függően több-kevesebb gyakorlást igényel, pontosan ehhez ad támpontot a „PEOPLE-elv”.

A szómozai P betűje a posture & gesture angol szavakat jelöli, azaz a testtartásra és a kézmozdulatokra vonatkozik. A testtartással határozottságot, a biztos tudást kell kifejeznünk, a kéztartással pedig nem szabad elzárkózást mutatni (például összekulcsolt kezekkel). Próbáljunk egy négyzetet elképzelni a fejünk tetejétől a csipőnkig, és ebben tartsuk a kézmozdulatokat, hiszen a nagy gesztusok figyelemelterelőek lehetnek.

Az első E betű az eye contact, azaz a szemkontaktus. Bizalmat épít ki a közönséggel és fenntartja az érdeklődést, ha folyamatosan keressük a kapcsolódás lehetőségét a szemünkkel, valamint magabiztosságot is sugároz.

Az O jelentése orientation, vagyis az előadó elhelyezkedése a közönséggel szemben. Érdemes az előadás előtt megismerkedni a „színpadunkkal”, és koreográfiát kialakítani. Egy gondo-

latnál hasznos a színpad egy pontján egy négyzetet kijelölni mozgástérnek, majd egy másik gondolat átvezetésére átsétálni a színpad másik pontjára.

A második P a proximity kezdőbetűje, mely magyarul talán a távolság szóval ragadható meg leginkább. Előadásunk előtt gondoljuk át, mennyire viselkedhetünk közvetlenül a közönséggel: a téma fényében mennyire célravezető a közönség személyes zónájába hatolni.

Az L a looks rövidítése, mely utal a kinézetünk megválasztásának fontosságára. Össze kell hangolni ruházatunkat, hajviseletünket, sminkünket az előadás komolyságával, de a túlságosan feltűnő elemeket kerülni kell.

Az utolsó E betű az expression of emotions, vagyis az érzelme kifejezés. Nyilván itt is a témához kell igazítani, hogy mennyire fejezzük ki érzelmeinket, de egy személyes élménnyel sokkal közelebb hozhatjuk a közönséget magunkhoz, és bizalmat építhetünk ki.

Bár mindez elég egyértelműnek hangzik, gyakorlatban mégis könnyen megfélemezünk ezekről az alapvetésekről. Még utolsó gondolatként kihangsúlyoznám, hogy nincs két egyforma előadó, ahogy két ugyanolyan ember sincs. Bill Gates, visszahúzó ember lévén, nem szokott kilométereket járkalni a színpadon, míg Steve Jobs nagyobb kézmozdulatokkal élt, sokat sétált. A személyiségük közti különbség ellenére mindkettejük előadásmódját kiemelkedőként tartja számon a trénerközösség. A legfontosabb tehát, hogy megtaláld a személyiségednek leginkább megfelelő elemeket a PEOPLE-elvből, és tanuld meg tudatosan alkalmazni őket.

Diákhitel és egyéb nyalánkságok

▲ KNEIFEL JANKA

Hamarosan itt a diákhitel-igénylőlap leadási határideje. Ilyenkor sok egyetemista kénytelen megfontolni, hogy felvegye-e a rettegett kölcsönt. Erre ékes bizonyíték, hogy eddig 350 000 diák igényelte összesen – és ez a szám egyre növekszik. Minden egyetemista fórumon belebotlunk a hitel reklámjába, mely arra ösztönöz minket: igen, ez megéri. De vajon valóban jó befektetés-e a diákhitel? Létezik-e kedvezőbb hitelkonstrukció Magyarországon?

A Diákhitel Központ kommunikációs vezetője a Lánchíd Rádió adott interjújában azt mondta, attól függ, hogy jó befektetés-e, hogy mire költjük. Ha tanulásra, tankönyvekre és egyéb, a piacképes diploma megszerzéséhez szükséges dolgokra, akkor nevezhető jó befektetésnek – ugyanis a statisztikák

szerint a pályakezdő diplomások nettó fizetése 2014-ben 64 000 forinttal több, mint a középfokú végzettségüké. Ha ezt összevetjük azzal, hogy a diákhitel havi törlesztőrésze általában nem haladja meg a tízezer forintot, könnyen megállapíthatjuk, hogy a törlesztés mellett is több pénz landol a zsebünkben, mint ha nem lenne diplománk. Ugyanakkor, ha nem a tanulásra fordítjuk a felvett összeget, nem szerzünk diplomát és a törlesztést sem végezzük rendszeresen, igen rosszul járhatunk, mert ebben az esetben a felvett összeg sokszorosát kényszerülünk visszafizetni – kivéve, ha olyan sokáig húzódik a fizetés, hogy elérjük a nyugdíjkorhatárt: ekkor eltörlük az adósságunkat.

Összehasonlítva más hitelekkel a diákhitelt, jól látható, hogy pontosan ugyanilyen feltételű hitel nem létezik hazánkban. Vannak olyan hitelek, melyeknek

kisebb a THM-ük, de azok kisebb összegű, rövid futamidejű kölcsönök, vagy egyéb megkötéseket tartalmaznak. A diákhitel olyan szempontból is egyedülálló, hogy nincs előre meghatározott futamideje. A többi hitelt maximum húsz évre tudjuk felvenni, és ilyen hiteltől is mindössze hat létezik Magyarországon.

Az sem utolsó szempont, hogy a hitelt csak tanulmányaink befejezése után kell törlesztenünk, vagy amikor betöltjük harmincötödik életévünket. Ez a gyakorlatban annyit jelent, hogy ha egy tizenhét éves hallgató most felveszi a hitelt, ráér tizenhét év múlva elkezdni törleszteni – feltéve, hogy addig tanul. A hab a tortán pedig az, hogy a többi hitel mellett kénytelenek vagyunk egy állandó munkahelyet felmutatni, a diákhitel pedig felvehető e nélkül is. Mindent egybevetve a statisztikai adatok is alátámasztják, hogy valóban a diákhitel Magyarország legkedvezőbb hitele, és ha felelősségteljesen kezeljük, akkor jó befektetés lehet.

Út a diplomához

▲ TAKSONYI BOGLÁRKA

Egyetemista évei alatt mindent megtesz az ember, hogy kiélvezze az életet, minél jobban kihasználja, hogy saját magának alakíthatja ki az időbeosztását, hiszen érzi: ha egyszer beleszöppen a munka felnőtt világába, már minden másképpen lesz. Viszont a szabadság élvezete és a fiatalkor nyújtotta szórakozási lehetőségek mögött mindenkiben ott lapul a diplomaszerezési kényszer lassan növekvő nyomása. Legyen szó YOLO-életérzéssel bulizó atyáknőről, tudományos magaslatokba törő diákszervezeti tagról vagy gyakorlati tudásra szert tevő pénzügyesről, mindhárman tudják: képzési idejük lejártával le kell diplomáznuk.

A diploma egyfajta belépő a munka világába. Ha ezt kipipáltad, akkor az ezen felül megszerzett kvalitásaid alapján eldöntik, hogy milyen szerepre vagy alkalmas a színdarabban.

A HÖK Oktatási munkacsoportja elkötelezett arra, hogy hozzásegítse a hallgatókat ezen fontos dokumentum megszerzéséhez. Az is célunk, hogy ez ne csupán egy papír legyen, hanem valóságos tudást tükrözzön. Egyetemünk a hallgatói kiválóság miatt tartozik a vezető magyarországi felsőoktatási intézmények közé, és azt szeretnénk, ha ez a tendencia a jövőben is folytatódna. Ezért az általunk már ismert futó projektek mellett (HÖK válaszol felület, Corvina Facebook-applikáció tankönyvek adás-vételére) létrehoztunk valami újat, ami segíthet.

Bizonyára szembesültél már azzal, amikor rádöbben, hogy nem fektettél elég energiát egy tárgy megtanulásába, és a vizsgáig már csak egy nap van hátra. Vagy amikor mindent elkövet-

tél, hogy megérts egy tárgyat, de az első vizsgaalkalommal kiderült, hogy ez kevés volt. Vagy amikor nagyjából összeállt a kép, de még egy kis részlet hiányzik a jobb jegy megszerzéséhez. Ilyenkor azt kívánjuk: bárcsak jönne valaki, és elmagyarázná pont azt, ami kell, pont a vizsga előtt.

A Közösségi Kezdeményezések Fórumát erre találtuk ki. Kifejezetten a vizsgaalkalmak előtt szervezünk csoportos felkészítőket, amit felsőbb éves hallgatók vagy demonstrátorok tartanak, vagyis olyanok, akik a saját bőrükön tapasztalták korábban, hogy mit is kérdeznek azon a vizsgán. Mindez abban különbözik a külsős cégek által szervezett korrepetációsoktól, hogy itt helyben, az egyetemen folyik, és ingyen van. A projekt az előző évben indult kísérleti jelleggel. Az eddig legnagyobb népszerűségnek örvendő korrepetálást a tavaszi félév utolsó Pénzügytan vizsgaalkalma előtt tartottuk. Két kiváló kolléga közel hatvan versenyzőt készített fel a végső megmérettetésre. Idén folytatjuk a küldetést, és igény esetén a félévi ZH-knál is besegítünk.

A vizsgafelkészítések mellett fontos területnek érezzük a nyelvyakorlást. A jó nevű diploma mellett ugyanis semmi nem teszi olyan vonzóvá az embert a munkaerőpiacon, mint a nyelvtudása. Ezért a KKF projekt keretein belül kics csoportos beszélgetéseket szervezünk Erasmusos külföldi hallgatókkal, akik anyanyelvükön segítenek a hallás-, és beszédkézségek fejlesztésében.

Ha a projekt bármelyik része felkeltette az érdeklődésedet, Facebook oldalunkon értesülhetsz a legújabb fejleményekről: <https://www.facebook.com/korrephok>

A cikk a Közgazdász 2014. szeptemberi számában is megjelent.

A TDK múltja, jelene és jövője a Corvinuson

▲ PÁLFI GERGELY, ZAVACZKY JÁNOS

Minden bizonnyal a Corvinusos hallgatók többségének, így neked is ismerősen cseng a TDK mozaikszó. Akár így van, akár nem, a következő cikk mindenképpen szolgálhat számodra hasznos információkkal.

A Tudományos Diákkör több évtizedes múltra tekint vissza egyetemünkön. A verseny során a hallgatók különböző témájú tudományos dolgozatokat készíthetnek, melyeket témakörökhöz rendelve szekciókban bírálhatnak el. A legjobb dolgozatok a szekciójuk szóbeli fordulójába jutnak, ahol a helyezettek értékes jutalmakat nyerhetnek. Mindezek mellett a TDK hatalmas presztízsértéket képvisel mind a verseny résztvevői, mind az egyetem számára. Ugyanis a megfelelő minőségű munkát benyújtó szerzők részt vehetnek az országos TDK-n, ahol egyetemünket is képviselik. Továbbá a versenyzők a dolgozatok elkészítése során szakmailag felkészült és tapasztalt konzulensekkel dolgozhatnak együtt, akik tudásuk átadásával igyekeznek megalapozni a résztvevők szakmai és személyi fejlődését. Az idei évben megrendezett konferencia szekcióiról a verseny honlapján, a <http://tdk.uni-corvinus.hu/> címen tudsz informálódni.

A HÖK, illetve ezen belül a HÖK Oktatási Bizottsága elhivatottságot és felelősséget érez a verseny megfelelő lebonyolítása iránt. A Bizottság a verseny szabályzatának az átvizsgálásával és szerkezeti változtatások benyújtásával kívánja elérni, hogy a verseny színvonala, presztízse és a versenyzők komfortérzése növekedhessen. Célunk,

hogy minél több elégedett versenyzővel büszkélkedhessen egyetemünk.

A nyár folyamán elkezdett munkának köszönhetően már rendelkezésre áll egy új szabályzat terve, azonban a végleges változat elfogadása előtt kíváncsiak vagyunk a hallgatói véleményekre is. A teljesség igénye nélkül a következő módosítási javaslatokkal szeretnénk élni:

Az egyetemi, illetve az intézeti és tanszéki vezetőségeket is jobban be kívánjuk vonni a munkába, hogy így a TDK bizottság döntéseinek könnyebben érvényt szerezzünk, illetve a lebonyolításban részt vevő oktatókat még inkább motiválni tudjuk.

A lebonyolítást a hallgatói részről ezentúl a korábbi gyakorlattól eltérően a Közgáz Campus HÖK Oktatási Bizottsága fogja segíteni. Mivel az Oktatási Munkacsoport egész évben a hallgatók oktatási és tanulmányi problémáinak megoldásában segít, ezért az összeszokott és rutinos csapat, az eddigiekhez képest jobban tudja támogatni a Kari TDK felelős oktatók munkáját.

Szeretnénk, hogy a szekciók elindításához szükséges minimális létszám, ha nem is drasztikus mértékben, de megemelkedjen.

A zsűrik hallgatói tagjainak kiválasztási módját is szeretnénk megreformálni, hogy minden esetben egy, a szabályokat ismerő, diaktársainak érdekeiért kiálló hallgatót bízzunk meg.

Amennyiben érdekel a szabályzat módosításának alakulása, illetve szeretnél megosztani velünk saját tapasztalataidat és észrevételeidet, akkor írd nekünk a tdk@bcehok.hu email címre.

A cikk a Közgazdász 2014. szeptemberi számában is megjelent.

Új digitális tananyagok a Vezetéstudományi Intézetben

Új elektronikus tananyagokkal bővült a controlling képzése. A moodle rendszeren keresztül 2014 szeptemberétől érhetőek el az alapszakos Menedzsment-kontroll és a mesterszakos Teljesítménymérés- és értékelés tárgyak során a hallgatók számára.

2011-ben nyújtott be az egyetem egy komplex tananyagfejlesztési pályázatot, melynek keretében a Vállalatgazdaságtan Intézet, a Deutschsprachiger Studiengang (DSG) Képzési Központ és a Vezetéstudományi Intézet összesen 11 tárgyhöz kívánt új elektronikus tananyagokat kifejleszteni. A projekt

keretében a magyar nyelvű controlling képzéshez készültek el mostanra a Vezetéstudományi Intézet oktatói gárdájának alkotásában két tárgy elektronikusan elérhető tananyagai.

Az oktatók olyan szöveggyűjteményként, kiegészítő háttéranyagként funkcionáló csomagot álmodtak meg, mely a hallgatók otthoni felkészülését segíti e tárgyak kapcsán. A felhasználható művek alapvetően a tárgyak témaköröit mutatják be különféle aspektusokban.

Az alapszakos menedzsment-kontroll (controlling) tárgyat a gazdálkodás és menedzsment, valamint a gazdaságinformatikus BA hallgatók

tanulják operatív tantervük szerint az utolsó előtti, illetve utolsó félévükben. A Teljesítménymérés- és értékelés tárgyat a Vezetés-Szervezés mesterszak mintegy 130 szakirányos hallgatója tanulja évente.

A most bevezetett modulokat az oktatók a következő 5 évben folyamatosan továbbfejlesztik, bővítik a tárgy tartalmának változásaihoz igazítva. Ebből is következik, hogy a tananyagok a 2018/19-es tanév végéig biztosan naprakészek lesznek.

A program megvalósulását a Budapesti Corvinus Egyetem Képzés- és tartalomfejlesztés az üzleti gazdaságtudományok területen – Logisztika, illetve Vezetés és Kontroll, DSG kettős diploma képzések fejlesztése - TÁMOP-4.1.2.A/1-11/1-2011-0048 projektje támogatta. A projekt az Európai Unió támogatásával, az Európai Szociális Alap társfinanszírozásával valósult meg.

A cikk a Közgazdász 2014. szeptemberi számában is megjelent.



FORRÁS: BOOSTER.COM

A lottófőnyeremény

▲ KELEMEN LUCI

Az egyik munkatársamnak szenvedélye volt a lottózás. Azt hiszem, három évig dolgoztunk együtt.

Már régóta ott volt a cégnél. Emlékszem, ő volt az első ember, akivel szembetalálkoztam, amikor az irodámat kerestem. Egyből feltűnt az a különös tűz a szemében, amit igazából csak örületnek lehet nevezni. Nem szóltam hozzá, mert nem volt valami bizalomgerjesztő az a grimasz, ami kiült az arcára: nem tudtam eldönteni, hogy a „maga meg mit keres itt” vagy a „takarodjon innen, pernahajder” lesz az, amit először mondani fog majd nekem, de nem is igazán akartam megtudni.

Amikor az ebédnél szóba hoztam a furcsa figurát, kollégáim egyből felvilágosítottak. Ő volt a lottós. A valódi nevét már rég elfelejtették, csupán talán a főnöknek egyik elfelejtett kartotékjában lehetne megtalálni, ki is ez a pasas valójában. Megtudtam, hogy mániája az ötöslottó. Nem maga a játék, annak ellenére, hogy minden héten pontosan tizenkét szelvényvel próbálta meg elvinni a milliárdokat, különleges esetben a milliárdokat, hanem a játékkal kapcsolatos szenvedélyes panaszkodás.

Állítólag már több évtizede játszott, s ennyi idő alatt a legnagyobb nyereménye háromszáz megveszekeedett forint volt, amit még egy harmasért kapott valamikor a hetvenes években. Fő elfoglaltsága az volt, hogy szidta a lottót, a Szerencsejáték Rt. összes munkatársát és persze hozzátartozóikat, sőt, egy ideje már abban is biztos volt, hogy az állam titkos ösz-

szeküvése áll amögött, hogy a „hozza hasonló” átlagember „soha” nem viheti el a nagy nyereményeket.

Egyébként egy csendes, nyugodt figura volt. Higiénijára nem volt panasz, iszákosnak sem lehetett nevezni: talán csak havonta egyszer ivott egy pohárával, és amennyire tudni lehetett, normális viszonyban éldegélt a feleségével egy kis panellakásban. Munkamoráljára szintén nem lehetett senkinek egy szava sem, hiszen valószínűleg ő lett volna az első, aki túlróra vállalkozik, ha arról van szó, hogy a napi betevő mellé meglegyen a napi belottóznivaló is.

Mikor megkérdeztem, hogy bírják elviselni az öregurat, kollégáim vállvonogatva azt válaszolták, hogy meg lehet szokni. Igazuk volt, hiszen jómagam is azon kaptam magam mindössze két hét után, hogy hiányolom az öreg vad kirohanásait, ha éppen a másik osztályon tartózkodott, amikor rájött a hoppáré. Olyanok voltak, mint azok a pocsek papírkötéses regények, amiket régen ötven, majd ötszáz, majd kétezer, majd nemrég már megint ötszáz forintért lehetett kapni: zagyva, következtelen, kusza marhaságok, amiket annak ellenére vagy éppen azért élvez az ember, mert rettenetesen rosszak.

„Maga el sem tudja képzelni, mire jöttem rá tegnap! Biztos forrásból szereztem az infót, hallja? A Rozika mondta el, tudja, a sarki trafikos nővére, ő tudja ám, hogy mennek a dolgok a’ értébe, a szerencsejátékosoknál, mert még tíz évvel ezelőtt rendező volt egyet az akkori főgőre bizalmas ismerősének sógorával! Hát aszondják, talicskával hozzák ki a pénzt a stúdióból a sorsolás után! A közjegyzők milliárdokat kapnak a szajréból, érti? Milliárdokat! Hát

persze, mert tartaniuk kell a szájukat! Ezek annyi pénzt vettek már ki a zsebünkől, hogy az egész céget megvehetnének belőle! Főfőreszvényesek lehetnének, vagy mi a fene...”

Kimeríthetetlen volt. Történetei, bár alapvetően mindig hasonlítottak egymásra, sosem voltak teljesen ugyanolyanok. Bizalmas értesülései, titkos találkái vagy véletlen felfedezései, különös összefüggések a számok között vagy esetleg csak hosszas panaszkodása arról, hogy kedvenc számát mindössze két sorral és három oszloppal tévesztette el a negyedik nyerőszám, mindig elszórakoztattak minket.

Sokszor kérdeztük arról is, miért játszik egyáltalán, ha meg van győződve róla, hogy az egész egy hatalmas átverés valójában. Nem lett volna az, aki, ha nem lett volna erre azonnal válasza:

„Na de maga nem kockáztatna pár forintot, hátha valami hiba csúszik abba a fene ravasz rendszerbe, amit ezek ottan fent kidolgoztak? Egyszer még nekünk is lehet” – és itt megállt egy pillanatra, majd felelőssége teljes tudatában, suttogva, bajtársi sunyisággal fejezte be: „szerencsénk, nemde?”

A lottós sosem kapott beosztottakat, ami talán szerencsés is, hiszen ha hárman-négyen napi nyolc órát töltének az öreg mellett, pár hét múlva a híradóból értesülhetnének a Szerencsejáték Rt. főközpontja ellen intézett fegyveres támadásról. Őt ez, mint megannyi más, szintén nem zavarta. Remekül elvult a saját kis világában, ahol az ötöslottó szidalmazása volt mindennek az alfája és az omegája.

Mert hát nyilvánvaló volt, hogy az öreg nagyon élvezte a panaszkodást. Nem tájékozódott a politika világában, nem érdekelte a sport, nem olvasott, csak a munka és a lottó érdekelt.

Pardon: a lottóval kapcsolatos panaszkodás.

Egyszer láttam, ahogy kitölti a szelvényeit. Maga volt az unalom: bágyatagon, révedező tekintettel, remegő kézzel húzogatta be a számokat. Az arckifejezése olyan volt, mintha csak a fogát húznák. Na de amikor leadta a szelvényeket és megkapta a visszaigazoló cetliket a pénztárostól, mintha kicsérélték volna: szeme lágra gyúlt, keze önkéntelenül ökölbe szorult, azonnal összegyűrve a hófehér papírost, morogni kezdett, majd gyorsan odatrappolt hozzám, megragadta a karom és a fülembé súgta: „Kovács úr, meglássa, ezekkel se fogok nyerni egy бүдös fillért se... de egyszer majd el fogják rontani ezek a furmányos alakok, és akkor eljön az én időm is...”

Egy hosszabb betegszabadság után visszatérve feltűnt, hogy sehol nem látom a lottóst. Körbekérdezősködtem: tudja valaki, mi van vele, él-e még egyáltalán? Bizony élt, tudtam meg, de még mennyire, hogy élt: pár hónappal a távozásom után kihúzták a számaint, az egyiket a tizenkét szelvény közül, és megnyerte a főnyereményt. Néhány nappal később ott is hagyta az állását, alig győzte fogadni a gratulációkat. Sok egyebet nem tudtak róla mondani. Sőt, az új fiúk közül a legtöbben már nem is tudták, ki is az a lottós öreg.

Mit ne mondjak, erre egyáltalán nem számítottam. Még emlékeztem arra, hol lakott annak idején, úgyhogy munkaidő után arrafelé tettem egy sétat. Bizony azóta is ott lakott, a kaputelefonon álló felirat legalábbis erről tett tanúbizonyságot. Mikor felcsöngettem, sejtésem beigazolódtott: ő volt az, a lottós öreg. Bekértem magam pár percre.

Először úgy tűnt, semmit sem változott. Ami azt illeti, a lakása tényleg ugyanolyan volt: ugyanabban a szűk lyukban lakott, a vakolat még mindig repedezett, a bútorok továbbra is a szétmállás határán voltak, a könyvespolc még mindig úgy nézett ki, mint ami pár másodpercen belül elkerülhetetlenül össze fog omlani, csakhogy most régi újságok helyett egy szelence és száz meg száz köteg húszeszes állt rajta.

Észrevette, hogy a szelencére vetült a pillantásom. Ránéztem, és ekkor már láttam rajta, hogy már csak halovány árnya önmagának. A fény teljesen kihunyott a szemében. Döbentem jöttem rá, hogy voltaképp egy összetört roncs állt velem szemben. Görnyedt volt, lassú, beesett tekintetű, rettenetesen fáradt és... nincs rá jobb szó: csalódott.

„A feleségem is itt hagyott” – mutatott szomorúan a szelencére.

Láttam, hogy fáj neki a veszteség. De azt is, hogy nem a felesége az, ami igazán hiányzik neki.

Marx Karcsi tanácsot ad

▲ SÜLE ANDRÁS

ALBERT VAGYOK, ÉS HÓDÍTANI AKAROK

Kedves Marx Karcsi!

Lassan már 3 éve vagyok oda teljesen egy lányért. Hiába zúgtam teljesen bele, ő nem akar tudomást venni rólam. Mindent megteszek érte, tenyereken hordozom, elhalmozom ajándékokkal, de mégsem akar a barátnőm lenni. Félek, hogy már régen belekerültem a rettegett friendzone-ba! Mit tegyek? - Albert

Kedves Elvtársam! Látható, hogy kísértet járja be szívedet – a szerelem kísértete.

Tisztán kell látnod! Ha úgy szeretsz, hogy azzal nem váltasz ki szeretetet cserébe – ha a saját magad szeretetteljes személyként való alapvető kifejeződésével nem sikerül szeretett személlyé válnod –, akkor a szerelmed impotens és szerencsétlen. A munkás beleteszi életét a tárgyba, de az immár nem az övé, hanem a tárgyé. Elvtársam, Te is ezt csinálod! Tárgyként kezeled szeretett hölgyedet, termelési

szerszámként. Azt hiszed, jár neked az a haszon, amelyet a munkádért befektetted, mivel így értéket állítottál elő. Burzsoá gondolkodás ez, a nők prostitúciója. Szereteted köpenye csak egy árny – a magja a meztelen empirikus egóé, az önzésé, a legrégebbi szerelmedé.

Ahhoz, hogy túl tudj lépni ezen, fel kell ismerned a magadon kívüli objektív valóságot. Hagynod kell, hogy szeretted megtanítsd arra, hogy a szeretett leány egy külső lény, egy érzéki lény, amely nem csak agyadban létezik. Figyelj oda rá, és ne követelj tőle semmit!

Miközben ezt csinálod, Elvtárs, gondolkodj el a munkásosztály nehéz sorsán! A tőkés által szemérmelen kizsákmányolt proletárokon, akik megalázásával tisztességtelen extraprofitot hoz a kapitalista osztály. Vajon az ő problémáik nem fontosabbak, mint az apró-cseprő szerelmi gondjaid? A proletáriátus szétforgácsoltsága nem nagyobb tragédia, mint a lassan kihűlő érzelmi fellángolásod? Hát dehogy-nem! Lépj fel az elnyomás ellen, indítsd osztályharcot, dönts le az uralkodó osztályt! Csak a láncokat vesheted el, de egy egész világot nyerhetsz! Meg talán egy csajt is.

KÉT EGYMÁSRA HANGOLT ZONGORA KERESI SZIMFÓNIAJÁT

Kedves Marx Karcsi!

Lassan hat éve vagyunk együtt a párommal, isszuk egymás szavait és az Unicumot. Közösen nyaralunk, közösen eszünk, közösen töltjük ki az adóbevallásunkat. A Facebookon is együtt vagyunk a profilképeinken, ugyanazokat a bejegyzéseket lájkoljuk, meg egymásét. Voltunk már a Tropicariumban, az Állatkertben és Ljubljánban. Együtt tüntettünk szobrok ellen s mellett, együtt öntöttük fejünkre a jéghideg vizet, és együtt kaptuk el az ebolát. Már annyi dolgot csináltunk egymás társaságában, hogy kifogytunk az ötletekből, milyen izgalmas tevékenységeket üzhethénk... Marx, segíts! - Szandra

RÓMEÓ ÉS LUXEMBURGIJA

Kedves Marx Karcsi!

Pár hete megismerkedtem egy luxemburgi lánnyal, akibe azonnal beleszerettem. Úgy érzem, ő az én csodaszép hercegnőm, akit egész életemben kerestem. Randi randit követtem, a kézfogást puszi, a csókot pedig testi örömeim. Mégis valami nem hagy nyugodni. Motoszkál bennem a kétely, hogy csupán az egzotikumot kereseim benne. Félek, hosszú távon nem működne a kapcsolatunk, hiszen annyira más a kultúránk. Mit tegyek? - Rómeó

Aggodalmad alaptalan, Kedves Elvtársam! A burzsoázia a világpiaci kiaknázása által valamennyi ország termelését és fogyasztását kozmopolitává formálta. A reakciók nagy bánatára kihúzza a kultúra lába alól a nemzeti talajt. A régi helyi és nemzeti szellemiség és elzárkózottság helyébe a nemzetek sokoldalú érintkezése, egymástól való sokrétű függése lépett. A kultúra termékei közkinccsé válnak. A nemzeti egység és korlátoltság mindinkább lehetetlenné vált, és a sok

nemzeti és helyi irodalomból világirodalom alakult ki. Bizonyára Ő is és Te is, Elvtársam, a Jóbarátok és az Így jártam anyátok poénjain nevettek, a Wall Street Farkasán izgulatok, és a Nagy Gatsbyn sírtatok.

A nemzetközi burzsoázia a végtelenül megkönnyített közlekedés és információáramlás révén valamennyi nemzetet, még a legbarbárabbakat is, belerántotta a civilizációba. A tömegtermékek halmaza az a nehéztüzérség, amellyel rommá lő minden kínai falat, amellyel kapitulációra bírja a barbárok legmakacsabb ideggyűlöletét is. A népek nemzeti elkülönülése és ellentétei mára a szabadkereskedéssel, a világgal, az internettel és az ennek megfelelő életviszonyok egyformaságával egyre inkább eltűntek.

Számít az, hogy más nyelvet beszéltek vagy, hogy mások az ünnepeik? Nem. Észre kell venni a közös pontokat: hogy ugyanolyan – tulajdonképpen hazátlan – munkások vagytok, akiket kizsákmányolnak a tőkés! Meg persze azt, hogy szeretitek egymást. Fogjatok össze egymással, illetve a többi proletárral; szervezzétek állami kézbe a termelőszervezeteket, s tegyetek sok romantikus sétát a Duna-parton – ez minden egészséges kapcsolat titka.

Elvtársaim, gondoltok már arra, hogy kommunista forradalmat csináltak? Pont egy ilyesfajta proletár mulatság lehet ahhoz, hogy újabb románcokkal feldobja kapcsolatokat. Fel kell lépnetek azzal a burzsoáziával szemben, amely a jámbor rajongás, a lovagi lelkesedés, a nyárs-polgári érzélgőség szent borzongását az önző számítás jeges vizébe fojtotta! Harcolnotok kell a kapitalisták ellen, akik leszaggatták a családi viszony meghatározó szentimentális fátylát, és a pusztá pénzviszonyra redukálták azt. Nem lobbanhat lángra fiatal szívetekben annál forróbb szenvedély, mint amit a fogyasztói társadalom kiszolgáltatott proletárjainak felszabadításakor éreztek. Ha egy helyen tartózkodtok ketten, akkor bármire képesek lehettek. Márpedig, ha bármire képesek vagytok, akkor hadd reszkessen az uralkodó osztály! Ne csak egymással, hanem a világ proletárjaival is egyesüljétek!

Cukorka

▲ KELEMEN LUCI

Az egész világ a harmadik világháború kitörését látta az Amerika partjai fölött váratlanul megjelenő bombázók ezreiben. Úgy tűnt, a váratlan támadás térére kényszerítheti az Amerikai Egyesült Államokat.

A gépek azonban a robbanások kráterei helyett elképesztő mennyiségű cukorkával borították el az amerikai utcákat. A lakosság rémületét csupán pillanatokra váltotta fel a döbbenet,

utána ugyanis azonnal két pófára kezdték el tömni az édességet: ilyet még soha nem kóstoltak!

Selymesen édes és olvadó, nyálcsorgató savanykás különlegesség volt a titokzatos cukorka, mely belepte Amerikát. Mire a köztisztaságiak kiértek a főutcákra, már nem is igen volt mit feltakarítaniuk. Egyes túlbuzgó alkalmazottak megpróbálták a még mindig finomságokkal tömött mellékcákát megtisztítani, de a lakosság szitkok özönét zúdította rájuk, és visszavonulásra kényszerítette őket.

A Kánaán órákkal később majdnem tömegverekedésekbe fordult, ahogy a cukorka fogyni kezdett. Döbbenetes gyorsasággal zabálták fel az édességet: még a Sziklás-hegységet is kutatóexpedíciók száza járták be, hogy besöpörjék a megannyi pasztillát.

Országszerte eluralkodott az anarchia: egyre közelebb volt az az ijesztő pillanat, amikor kifogynak a cukorkából. Senki sem tudta, mi jöhet ezután. Elvonási tünetek? Tömeges öngyilkosságok? Háború a maradék pár szemért? Az ezredek és tábornokok aggódva próbálták megjósolni a „cukorkapokalipszis” fejleményeit – természetesen cukorkaeszegetés közben.

Igazából érthető is volt, hogy senki nem vette észre a Seattle partjához közeledő hatalmas flottát. A parton lébe-coló cukorkafüggők abban reménykedtek, hogy a bombázókhoz hasonlóan ez is pasztillákat szállít: még meglepődni sem volt idejük, amikor tüzet nyitottak rájuk.

Pár ezer kilométerrel keletre a hadbírósg élé állított orosz katonai vezető döbbenet konstatalta, hogy tárgyalását azonnali hatállyal beszüntették, és nemzeti hőssé vált, mivel egy bürokratikus hibának köszönhetően a katonáknak szánt morálnövelő, függőséget okozó drogokat rendelt a bombázókba a rakéták helyett.

Ehető-E?

▲ KALLA KRISZTINA

Nagyon sokan felháborodnak az E-számok láttán és hallatán. Napjainkban egyre több és több „tudósiromány” kerül ki az internetre és a különböző lapokba, amiket olvasva elrettenünk, hogy minden élelmiszer káros az egészségre, mert tele van különböző adalékokkal. Ezeknek azonban a fele sem igaz, és sajnos egyre több embert vezetnek az orruknál fogva, pedig egy szakember véleményét kikérve sokkal tájékozottabbak lennének.

Tény, minden élelmiszer káros, de csak nagy mennyiségben. Azonban olyan vegyület nem kerülhet élelmiszerbe semmilyen mennyiségben, ami veszélyezteti a vásárlók egészségét.

Az adalékanyagokat, mint minden

egy-egy élelmiszeripari cikket, a Magyar Élelmiszerkönyv definiálja. Eszerint ide tartozik minden olyan, élelmiszerként önmagában nem fogyasztott anyag, amelyet a gyártás, feldolgozás, elkészítés, kezelés, csomagolás, szállítás és tárolás során adnak a termékekhez, aminek eredményeként közvetlenül vagy közvetetten ennek összetevőjévé válik. Funkciójuk az érzékszervi tulajdonságok javítása, az eltarthatóság növelése, a tápérték megőrzése, valamint a feldolgozhatóság könnyítése. Alkalmazásukat szigorú előírásokkal szabályozzák. Egy adott anyag csak akkor használható, ha nem veszélyezteti a fogyasztók egészségét, nem vezeti félre őket, és használatuk technológiailag indokolt. Kizárólag olyan mennyiségben kerülhetnek bele a termékekbe, hogy abból sokat fogyasztva se lépje túl a toxikológiai ha-

tártértéküket, tehát, ha többet eszünk valamiből, akkor se érjen bennünket semmilyen testi károsodás.

Az adalékok lehetnek természetes és mesterséges eredetűek, amiket főbb funkcióik alapján csoportosítanak. Így ezeket 'E' betűvel és számokkal jelölik. Attól függően, hogy az adott anyag melyik csoportba tartozik, különböző számmal kezdődik. Szám szerint nyolc ilyen csoportot különböztetünk meg: színezékeket (E 100), tartósítószerkeket (E 200), antioxidánsokat (E 300), zselésítőket és emulgeálószerkeket (E 400), savanyúságot szabályozókat (E 500), ízfokozókat (E 600), édesítőszerkeket és csomagolóanyagokat (E 900), végül pedig a módosított keményítőket (E 1400). Mivel közel négyszáz adalékanyag van, nem tudjuk mindnek megjegyezni a számát, így a gyártók legtöbbször már az alkalmazott anyag kémiai nevét írják rá a csomagolásra, hogy jobban tájékozottassák a vevőt.

Érdekes azonban körültekinteni közöttük, ugyanis olyan vegyületeket találunk, amikre kevesen gondolnánk. Színezőanyagok között többek között megtalálhatjuk a béta-karotint (E 160a), amely a sárgarépa színanyaga, a paradicsomban megtalálható piros likopint (E 160d), és a kurkumint (E 100), ami a kurkuma gyönyörű sárga színét adja. Antioxidáns például a citromsav (E 330), az aszkorbinsav vagy ismertebb nevén C-vitamin (E 300) és a különböző tokoferolok. Ezek úgy akadályozzák meg az élelmiszerek romlását, hogy a zsírok és egyéb összetevők helyett ők maguk oxidálódnak. Ez a hatásuk az emberi szervezetben is nagy hangsúlyt kap, a daganatos megbetegedések első számú védőanyagai.

Vannak kifejezetten ijesztő nevű szerek is, melyeket nem szívesen veszünk és fogyasztunk. Ha nem vagyunk biztosak a választásban, járjunk utána, mielőtt végleg döntünk a termék sorsáról.

A HÓNAP FOTÓJA



FOTÓ: HORVÁTH MÁTÉ

F.R.I.E.N.D.S

Ugye mi JÓBARÁTOK vagyunk?

▲ BODÓ VIRÁG ANNA

Amélián népszerű Jóbarátok című amerikai sorozatot a Warner Bros. egészen pontosan húsz évvel ezelőtt, 1994-ben indította útnak – és hódította meg vele az egész világot. Nem csupán egy komédia született: a szereplők beköltöztek a mindennapjainkba, és már-már barátainkká váltak. Pontosan tíz éve, azaz 2004-ben kellett végső búcsút vennünk Phoebe, Joey, Rachel, Ross, Monica és Chandler karakterétől, bár szerencsére a televízióban minden évben visszaköszön egy-egy epizód, így újra és újra megnézhetjük őket.

A sorozat hat fiatal életét követi nyomon (három férfit és három nőt). Ki ne emlékezne Rachel kultikus frizurájára, ami körbejárta egész Amerikát, majd Európát is? Számítalan hölgy érkezett a fodrászszalonokba Jennifer Aniston portréjával, azzal a kéréssel, hogy pontosan ilyet szeretne. Joey mondatai szintén örök klasszikusok (Na, mi a helyzet? – How You Doin'?). Phoebe gitárral kísért dalai felett sem lehet egyszerűen elsiklani: aki egyszer meghallja a „Büdös macska, büdös macska, mivel etetnek téged?” kezdetű számot, az garantáltan egyszer és mindenkorra beleszeret. A sorozat főcímdala az „I'll be there for you”, melyet a The Rembrandts együttes dolgozott ki. Érdekeség, hogy a dal eredetileg csak negyvenöt másodperces, de miután látták a nagy sikert, egy vállalkozó

szellemű fiatalember kibővítette három percre.

Az egész történetet Ross Geller és Rachel Karen Green (David Schwimmer és Jennifer Aniston) se veled, se nélküled kapcsolata szöví át. Sokak kedvence lehet az ominózus veszekedés, amelyben kiderül, hogy Ross félrelépett a „xeroxos” csajjal, mikor szünetet tartottak Rachellel. A szép színésznő természetesen nagyon dühös lesz, Ross pedig a híressé vált mondatával védekezik: „De hát szakításban voltunk!” A nyolcadik évad végén megszületik a pár kislánya, Emma, aki egy átborozott éjszaka gyümölcse. A másik szálon Monica Geller (Courtney Cox Arquette) és Chandler Bing (Matthew Perry) lassan kialakuló szerelme fut, amely Ross és Emily házasságkötésének idején teljesedik be. A sorozat végén kiderül, hogy bármennyire is szeretnék, sajnos nem lehet saját gyermekük, ezért egy ikerpárt fogadnak örökbe. A harmadik „páros” Joey Tribbiani (Matt LeBlanc), a csekély értelmi képességekkel megáldott macsó és Phoebe Buffay (Lisa Kudrow), az ex-hajléktalan utcazenész – azt gondolnánk, valami közöttük is alakul majd a sorozat folyamán, de Phoebe más oldalán találja meg a boldogságot, Joey élete pedig a „Joey” című sorozatban folytatódik.

Dióhéjban ez a Jóbarátok – de valójában ennél sokkal több, úgyhogy aki még nem látta volna végig, annak a huszadik évforduló kitűnő alkalmat kínál a sorozat megismerésére.

Sztárgyártás felsőfokon

▲ RUBIN ESZTER

Ugyan még csak pár hete indult el az X-Faktor negyedik évada, máris a fél ország a tehetségkutatóról beszél. Persze a legtöbben nem nézzük, de azért mégis mindenki képből van a legújabb felfedezették terén. Vajon mi lehet a titka ezeknek a műsoroknak? A nézettség töretlen, a jelentkezők számaról ne is beszéljünk. A kérdés adott: biztos, hogy szüksége van a zeneiparnak erre a rengeteg tehetséges énekesre? És nekünk, nézőknek meddig lesz még igényünk a szombat estétet a kanapén tölteni?

Habár kis hazánk még várt pár évet, miután a világon elterjedt a tehetségkutató műsorok divatja, azért mi sem panaszkodhatunk. Az első Megasztár 2003-ban indult el, ami akárhogy is nézzünk, tizenegy évvel ezelőtt volt. Az idő csak úgy repül, azóta sok víz lefolyt a Dunán, és megannyi tehetség is a süllyesztőben landolt. Az első ilyen showműsor igazi kultusszá vált, az utcán szinte nem lehetett embert találni azokban a bizonyos péntek esteken. Azóta szépen lassan megfigyelhetővé vált egy kisebb visszaesés a műsorok népszerűsége terén. A nézői hozzáállás rengeteget változott. Míg anno az volt cíki, aki nem nézte a show-t, elindultunk afelé, hogy már az a kínos, aki néz ilyesmit.

Nézőként talán olykor azt érezhetjük, hogy csökken a minőség, de azért minden évben felbukkan egy-egy ígéretes tehetség, aki a zsűri szavaival élve „világstárokat megszügyenítő”. Azonban valahogy mégsem vezetett még senkit az út egy Grammy-díj felé, miután lekerült a kivilágított stúdió színpadáról. Nehéz

lenne megmondani, miért nem sikerül, de felfedezettjeink nem tudnak igazán kitörni. Persze nem kell, hogy mindenkinek külföld legyen az életcélja: szerencsére hazai berkekben azért sokan érnek el komoly sikereket.

Az azonban megállapítható, hogy nem mindig a helyezés számít. Azok, akik eljutnak az élő show-ba, máris nyertek. Teljesen mindegy, hogy ki mikor esik ki a versenyből: az számít, ami utána jön. A jelentkezett énekesek töredéke képes csak a felszínen maradni. Lehet fejtegetni az okokat, de érdemes visszatekinteni a régmúltba, amikor még a Ki mit tud? gyártotta a sztárokat. Az a generáció stabilabban tudott fennmaradni, hiszen nem minden évben rendezték meg a versenyt, hanem 3-5 évente. Nekünk, nézőknek talán több időre lenne szükségünk, hogy befogadjunk egy-egy feltörekvő énekest. Mostanra tényleg úgy néz ki a történet, hogy a sztárok tucatnyian jönnek le futószalagról éves váltásban.

Természetesen a valódi tehetségek mellett az önjelölt sztárokról sem illik megfeledkezni. Vidám pillanatokat köszönhetünk nekik, de vajon ezt ők hogyan élik meg? Az, hogy kiről milyen vicces részlet kerül adásba, nem véletlen. Aki pedig ezért felháborodik, az csak még inkább lejáratja magát, hiszen a csatornának nem árulnak zsákba macskát. A felvett anyagokat úgy gyűjtik össze, ahogy kedvük tartja. Minden adás struktúrája adott. Kell egy kis nevetés, egy kis sírás, egy kis komolyság. Nemcsak a válogatók hullócsillagain, de a döntősökön is észrevehető, hogy adottak a karakterek. Lehet az Megasztár, X-Faktor vagy akár Csillag születik, de biztos, hogy minden döntős között találni fogunk elég hasonló személyiségeket.

100. születésnapját ünnepli a jelzőlámpa

▲ MUHEL EMESE

Piros – stop, sárga – készülő, zöld – mehatsz. Mindenki számára egyértelmű színjelzések egy kereszteződésben.

A közlekedési jelzőlámpát pontosan 100 éve vetették be először.

Bár őse öregebb, mint maga az autó, piros-zöld változatát 1914. augusztus 5-én helyezték először forgalomba Clevelandben. Ekkor a lámpa két színének váltására egy berregő hang hívta fel a figyelmet, ezzel jelezve a forgalmi változást is. Az első, ma is használt háromszínű közlekedési

lámpa 1920-ban készült Michigan államban. Magyarországon 1926-ban debütált a forgalomirányító berendezés, Budapesten a Corvin áruháznál, a Nagykörút és a Rákóczi út kereszteződésénél.

A lámpa színeit és annak jelentését világszerte másként értelmezik. Míg a legtöbb országban – így hazánkban is – a zöld a szabad utat, a sárga a felkészülést a megállásra, a piros pedig a megállást jelenti, Új-Zélandon és Kanadában már a sárga jelzésnél is szigorúan kötelező megállni. Izraelben, Ausztriában, Oroszországban, Bosznia-Hercegovinában, Szerbiában

és Kanada, valamint Mexikó bizonyos részein a zöld fény pár másodperces villogását a sárga követi. Az Egyesült Királyságban a sorrend más: zöld, sárga majd piros.

A gyalogátkelőhelyek lámpáinál is hasonló a szabály: a sétáló zöld alak ad szabad jelzést, az álló piros pedig megállásra int. A mai berendezések különböző hangjelzéssel is figyelmeztetnek a változásra.

Aki járt már Berlinben, annak ismerős lehet Ampelmann figurája. 1961 óta él a kalapos ember, születésének oka pedig egyszerű: kutatások kimutatták, hogy a kis szimbólum megjelenése gyorsabb reakcióidőt vált ki az embereknél, mintha pusztán a színt látnák. A vidám, kalapos figura Berlinben azóta hatalmas sláger: kitűzők, gumicukor és még térsza is kapható az alakjára mintázva.



Mivel a közlekedési lámpák jelentősen lassítják a forgalmat, a legtöbb helyen igyekeznek körforgalommal helyettesíteni őket, de használatuk a városban és gyalogátkelőhelyeken nélkülözhetetlen, így még biztosan velünk maradnak egy ideig.

MARVEL filmdömping

▲ VARGA LEVENTE

Kísértet járja be a mozikat. Egy olyan vállalat szelleme, ami igazából az 1940-es, '50-es években élte aranykorát, és hatalmas része volt az amerikai tömegkultúra egyik alappilléreinek megteremtésében, a képregényiparban. A MARVEL-t lehet szeretni, nem szeretni, de tény, hogy az utóbbi években hatalmas befolyást szerzett a filmiparban is. A Marvel Studios 2008-ban robbantott hatalmasat, amikor kiadták első nem koprodukcióban készített adaptációjukat, a Vasembert. Kasszasiker, pozitív nézői és kritikus visszajelzések, és valószínűleg mind nagyon megkedveltük.

A Bosszúállók 2012-ben túllépte az egymilliárd dolláros bevételt, óriási siker, a premier után legalább egy évig olyan szerves részévé vált a popkultúrának, mint a mémek vagy a macskás videók, és a mai napig úgy hivatkoznak rá, mint a legjobban sikerült MARVEL-filmre. Azonban valahol elszaladt a ló a producerekkel (milyen meglepő), és rájöttek, hogy a képregény-filmekkel már nemhogy nem lehet bukni, de tulajdonképpen eszméletlen mennyiségeket kaszálhatnak már akkor is, ha az átlagnéző meglátja Robert Downey Jr.-t Vasembernek öltözve. Azonban sajnos előjött a legrosszabb hollywoodi koncepció, amit én csak Michael Bay-szindrómának hívok.

CGI-orgia, nulla történet, minél több

robbanás és látványos semmitmondás, baltával faragott karakterjellemek. A nemrég bemutatott Galaxis Örözőiről leginkább úgy nyilatkoznék, hogy nem volt ez rossz, laza popcorn-mozi. Viszont a kritikusok és a nézők szinte azonnal az év filmjének kiáltották ki, IMDB-n minden idők (!) 50 legjobb filmje közé került, olyan filmeket előzve meg, mint a Hét Szamuráj vagy a 12 dühös ember – a mindenkorai filmgyártás ékkövei. Ez egy rossz vicc. Nem mennék bele a film részletes kritikájába, röviden annyit, hogy a zenén és az egyébként tényleg látványos tálaláson kívül semmi újat nem tudott mutatni, amit már korábban ne láthattunk volna, de emellett a dilettáns forgatókönyv és a minden idők legjellemtebb főgonosza címre bátran jelölhető szereplő (emlékszik még egyáltalán valaki a nevére?): nem olyan apróságok, amire csak legyint az ember. Összességében 6/10, jó szórakozás és nem több.

Az az iszonyatos hype, amit ezek a filmek kapnak, nagyon rossz ómen. A produkciós cég 2019-ig betáblázta magát, előre bejelentve egész trilógiákat, tudva, hogy bármilyen alacsonyra is teszik a léceket, dólni fog a pénz.

És ha már Michael Bay: gondolom, sokan emlékeztek a Transformers-filmekre. Tudjátok, nulla karakterméltség, hatalmas robbanások és Megan Fox tompora mögött harcoló óriásrobotok. A harmadik rész minden idők hetedik legjövendelműzőbb filmje volt. Nincs igazság a Földön.

Ez zumbasztikus!

▲ BODÓ VIRÁG ANNA

Kévesen tudják, de a zumba egy Kolumbiából eredő, latin ritmusokra épülő tánc. Állítólag könnyen elsajátítható – nos, én már lassan egy éve járok zumbázni, de még mindig nem sikerült tökéletesre fejlesztenem az összes lépést, de ez ne retentsen el senkit! Nagyon szórakoztató és igazán jó érzés, mikor a legújabb, pörgős zenékre táncolhatsz. Itt, a Corvinuson is fel lehet venni tantárgyként, úgyhogy bátran ajánlom mindenkinek, aki szeretne mozogni, de irtózik a hagyományos testnevelésórától (ahol általában nincsen zene, és mindenki vért izzadva fekvőtámaszozik kifulladásig).

A mozdulatok különböző táncokból (salsa, merengue, hastánc, flamenco, calypso, bachata, mambo) és az aerobik alaplépéseiből tevődnek össze. Az 1990-es években terjedt el, de érdekes, hogy hazánkban csak a 2010-es évek után lett igazán ismert és népszerű. Érdekes, hogy a „zumba” szó eredetileg a „zumbear”-ből származik, ami egy kolumbiai szleng, jelentése: gyorsan mozogni, szórakozni, bulizni. A zumbának több típusát különböztetjük

meg: Zumba Gold (az idősebbeknek), Zumba Toning (itt súlyzókkal történik az edzés), Zumbatomic (gyerekek számára), valamint az Aqua Zumba (vizben zumbázhatunk). Ezenkívül még létezik az úgynevezett Zumba Sentao, ahol egy szék az alapja a koreográfiáknak. Ez a fajta edzés stabilizálja a törzset és javítja az egyensúlyt.

Talán a legérdekesebb fajta a Zumba Arana, ami Facundo Aranaról, a Vad Angyal című sorozat férfi főszereplőjéről kapta a nevét. Arana imádja a zumbát, ezért nyitott egy önálló stúdiót is, ahol az argentin tangót és a heves latin ritmusokat ötvözi egy könnyen elsajátítható formában.

Ne habozzatok, próbáljátok ki ezt a szórakoztató táncot, mert alakformálás közben úgy érezhetitek magatokat, mintha csak bulizni jöttetek volna. Szintén egy nyomós érv, hogy egyetemünkön a zumbát oktató tanárok szinte egyidősek a diákokkal, ezért a jó hangulat garantált az órákon!

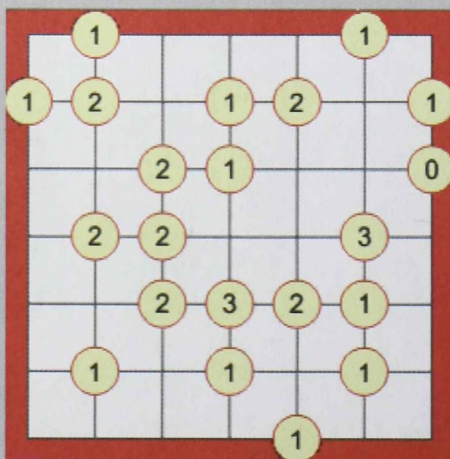


Az elmaradhatatlan rejtvény

Gokigen naname

▲ GYIMESI BERNADETT

Egy rövid időre viszszaanyarodunk az általános iskola alsó tagozatos matematikaóráihoz, az alábbi feladványban ugyanis négyzetek átlóit kell behúzógnunk. No de nem akárhogy! A négyzetháló egyes metszéspontjaiban lévő számok azt jelzik, hogy oda pontosan hány átlónak kell érkeznie úgy, hogy minden négyzetbe pontosan egy átlót rajzolhatunk. Ám így még nem lenne megoldható a feladat, ezért lássuk az utolsó szabályt: az általunk behúzott vonalak nem keríhetnek el területeket, vagyis nem alkothatnak hurkot. Jó szórakozást!



IMPRESSZUM

közgazdász

MAGYARORSZÁG LEGRÉGBBEN MEGJELENŐ FELSŐOKTATÁSI LAPJA ALAPÍTVÁ 1951

FŐSZERKESZTŐ: Pekoli Miklós

(miklos.pekoli@bcehok.hu)

FELELŐS SZERKESZTŐ: Kelemen Luci

ROVATVEZETŐK:

Bártfai Eszter (Karrier)

Dicsuk Dániel (Kultúra)

Dengyel Dóra (Közélet)

Gyimesi Bernadett (Kávéház)

Horváth Máté (Központ)

Illés Richárd (Corvinus Sport)

Kárász István (Corvinus World)

Kelemen Luci (Közklincs)

Pekoli Miklós (Közismert)

Süle András (Közér, Közügy)

Szabó Szilvia (Köztudat)

Taksonyi Boglárka (Oktatás)

OLVASÓSZERKESZTŐ:

Ódor Viktória

NYELVI LEKTORÁLÁS:

Kelemen Luci

TÖRDELÉS:

Balogh Katalin, Rajnai Gábor

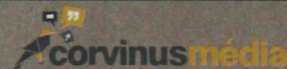
TERJESZTÉS:

Illés Roland (Közgazd Campus),

Kalla Krisztina (Budai Campus)

ALAPÍTÓ KIADÓ:

a Budapesti Corvinus Egyetem rektora és a Budapesti Corvinus Egyetem Hallgatói Önkormányzatának elnöke



FOTÓK:

Horváth Máté, Török Anna

E HAVI SZÁMUNK MUNKATÁRSAI:

Andavölgyi Bia, Bodó Virág, Bártfai Eszter,

Csurka Tamás, Dicsuk Dániel, Gyimesi Bernadett,

Horváth Máté, Illés Anett, Jankowski

Rita, Julia Valentinyi, Kalla Krisztina,

Kelemen Luci, Kemecsei Virág, Klubert

Dóra, Kneifel Janka, Mazán Barna, Milicz

Ákos, Muhel Emese, Rubin Eszter, Schuck

Róbert, Süle András, Szabó Szilvia, Tóth

Tamás, Varga Levente

Külön köszönet Halász Gézáknak

NYOMDA: Dürer Nyomda

FELELŐS VEZETŐ:

Kovács János, igazgató

SZERKESZTŐSÉG:

Corvinus Hallgatói Média Központ /

Budapesti Corvinus Egyetem

1093 Budapest, Fővám tér 8.,

2. emelet 233. iroda

Tel.: 06-1-482-5603,

E-mail: media@bcehok.hu

Web: www.corvinusmedia.hu

A Corvinus Hallgatói

Média Központ Médiumai:

Közgazdász, Corvinus Offline,

Corvinus Online, Corvinus TV